

Leagănul Congregației - Nîmes

Casa Generală - Paris

Surorile Oblate Asumpționiste

Călugărițe Misionare

203, rue Lecourbe
75015 PARIS - FRANCE

OBLATELE ASUMȚIONISTE

Călugărițe Misionare

Vie Impărăția Ta!

ART

*lată-mă,
trimite-mă!*

OBLATELE ASUMPTIONISTE

**Vie Împărăția Ta !
Iată-mă, trimite-mă!**

*« Împărăția lui Cristos este cea mai mare dintre cauze ;
trebuie să ne deschidem inteligența și inimile față de marea chestiune a cauzei lui Dumnezeu.
Trebuie să ne deschidem orizontul... să suflăm asupra cărbunilor aprinși... să întreținem zelul după spiritul
Congregației noastre... să creem sfinți. »*

Părintele Emmanuel d'Alzon, 1876¹

Am făcut alegerea de a nu traduce titlurile publicațiilor la care fac referința notele, deoarece, documentele, nu există în limba română.

ÉDITIONS DU SIGNE

1 - Ecrits Spirituels
p. 693; 276

De la dreapta
la stânga:

- Africa,
Burkina Faso
- Am. Latină,
Paraguay
- Asia,
Coreea
- Europa,
România

INTRODUCERE

« Prin acest parcurs istoric, aducem acest omagiu, nu doar pentru a ne aminti, ci și pentru a transmite moștenirea prețioasă a carismei și a spiritualității noastre generațiilor de astăzi și de mâine.

Pasiunea pentru a-l face cunoscut și iubit pe Isus Cristos, pasiunea pentru unitate și pentru servirea celor mici și săraci ne împinge să continuăm să mergem « dincolo de mări ».

După 150 de ani, sămânța căzută în pământ pe 24 mai 1865 a adus multe roade.

Prezente astăzi în 25 de țări de pe patru continente,

Oblatele parcurg drumul istoriei cu oamenii din timpul lor.

Ele trăiesc cu simplitate,

bucurie și dinamism misionar serviciul lor pentru Împărăția lui Dumnezeu. »

« **Vie Impărăția Ta !** »

« **lată-mă, trimite-mă !** » (Is 6,8)

Sora Felicia GHIORGHIEȘ
Superioară generală

Sora Georgette-Marie Fayolle,
Superioară generală (1975 - 1993)
în Congo

Sora Claire Rabitz,
Superioară generală (1993 - 2011)
în Vietnam

Sora Felicia Ghiorghieș,
Superioară generală (2011 - ...)
în Tanzania

Podul din Vigan

Baptisterul – Biserica Sfântul-Petru din Vigan

1

COPILĂRIA ȘI TINEREȚEA LUI EMMANUEL DAUDÉ D'ALZON

1810-1832

« Toate acele avantaje pe care le aveam altădată... » (Fil. 3,7)

Emmanuel s-a născut pe 30 august 1810, în familia vicontelui André-Henri Daudé d'Alzon și a soției sale Marie-Jeanne-Clémence de Faventine-Montredon, în castelul familial de la La Condamine, în Vigan, aproape de Nîmes. Îi place această zi de 30 august pentru că este ziua în care Biserica o sărbătorește pe Roza de Lima, o sfântă de care el se simte aproape. Totuși, aniversarea preferată a lui Emmanuel² nu este cea a nașterii sale ci cea a botezului său, pe 2 septembrie, ziua în care el a devenit fiu al lui Dumnezeu și fiu al Bisericii, în biserica parohială din Vigan : ceea ce contează pentru el este această nouă naștere, nașterea la viața harului, mai mult decât nașterea după trup, mai mult decât apartenența lui la aristocrația cevenolă.

Pe blazonul familiei Daudé d'Alzon se pot citi aceste cuvinte latine Deo dati, o deviză care spune multe despre alegerea ancestrală de « a se dăruii lui Dumnezeu » în vederea apărării drepturilor Sale. Blazonul reprezintă un leu având o floare de crin aurit, totul așezat sub o coroană, pe un fond sângeriu. Personalitatea pe care Emmanuel a primit-o de la părinții săi ca moștenire pare să se asemene foarte mult cu imaginea acestui blazon : Emmanuel este din natură plin de avânt și de nerăbdare, cu un temperament înflăcărat, impetuos și cavaleresc, se arată generos în adversitate, gata de a se sacrifica în luptă. Doar să înlocuim floarea de crin cu crucea și vom înțelege atunci cum va ști el să orienteze

Potret « Copilul cu pasărea » pictat de Marie-Pauline Le Brun, 20 septembrie

2 - Cf. P. Siméon Vailhé, Vie du P. E. d'Alzon, T. I, p. 2

André-Henri Daudé d'Alzon (1774-1864)

Marie-Jeanne-Clémence de Faventine-Montredon, vicomtesse d'Alzon (1788-1860)

Blazonul Familiei d'Alzon

Castelul din Lavagnac

acest zel natural în vederea singurei cauze care, în ochii săi, merită cu adevărat osteneala : venirea Împărăției lui Dumnezeu ! « Vie Împărăția Ta ! ». Iată respirația sufletului său : ca Domnia lui Cristos să vină pe acest pământ ca și în Cer, să vină în inimi și în suflete ! Da, Emmanuel face parte din acei « violenți care cuceresc Împărăția »³ despre care vorbește Cristos.

Familia sa se instalează în 1916 la castelul din Lavagnac, aproape de Montpellier. Emmanuel își va petrece acolo copilăria, o copilărie în timpul căreia se simte, poate, prea cocoșit de preceptorul său, așa cum va face să se înțeleagă mai târziu : « În general, nu sunt de acord cu educația în seră caldă... ». În orice caz, acolo a început el să primească educația bună care va face din el omul cultivat și plin de naturalețe care va deveni mai târziu.

Când tatăl său, ales deputat de Hérault, preferă să se stabilească la Paris cu familia, Emmanuel are treisprezece ani ; el își continuă școlarizarea la colegiul Saint-Louis, de pe bulevardul Saint Michel, apoi la colegiul privat Stanislas. Acolo, în acel mediu parizian în plină efervescentă, adolescentul se va împrieteni treptat cu tineri intelectuali catolici care vor să fie activi în societate, cum ar fi Frederic Ozanam, Henri Lacordaire, Charles de Montalambert, pentru a nu-i cita decât pe cei mai cunoscuți. Emmanuel are un simț dezvoltat al relațiilor umane, contactul este ușor cu el, de aceea evoluează în acest mediu intelectual

Frédéric Ozanam,
Henri Lacordaire,
Charles de Montalambert

cu multă naturalețe. De la tatăl său a moștenit de asemenea un simț politic sigur : atent la cei care sunt în nevoie, ar vrea să poată contribui la apropierea Bisericii de păturile sociale care s-au îndepărtat de ea. În acest context face el cunoștință cu un preot tânăr care va avea o influență decisivă asupra lui, Părintele Félicité de Lamennais, a cărui ambiție este tocmai de a reconcilia Biserica cu lumea modernă și de a elibera catolicismul francez de legăturile sale cu monarhia.

În zorii maturității sale, Emmanuel caută cum să se angajeze în lume ; se gândise la o carieră militară dar părinții lui l-au descurajat și orientat către studii de drept la Sorbona. Emmanuel încearcă dar fără convingere, și rămâne nesatisfăcut. Poartă în el acea dorință de a se dăruie în întregime lui Dumnezeu, în mod radical, fără jumătăți de măsură și fără nuanțe. În singurătatea castelului din Lavagnac unde s-a retras câțiva timp, crește în el setea de a-și consacra viața preoției și de a renunța pentru asta la toate avantajele rangului și averii sale.

Emmanuel are atunci douăzeci și doi de ani. Plecarea la seminarul din Montpellier constituie o detașare imensă pentru acest tânăr cu inima arzătoare și sensibilă : « A fost, este adevărat, un moment foarte trist cel în care am părăsit Lavagnacul. Am plecat fără zgomot ; sărmana mea mamă (...) îmi ceruse să nu îi spun momentul plecării mele. Nu i-am spus, într-adevăr, dar, deși stăpân pe mine, mă aflam într-o bulversare de neimaginat. »⁴ (16 martie 1832)

Părintele Félicité de Lamennais

2 - FORMAREA LUI SPIRITUALĂ PÂNĂ LA HIROTONIRE

1832-1834

« Acela dintre voi care nu renunță la toate bunurile sale, nu poate fi discipolul meu » (Lc 14,33)

Emmanuel este un tânăr avid de a învăța și de a se forma intelectual, se plictisește repede la Montpellier și se hotărăște să plece la Roma. Suntem în 1833 ; începe prin a urma cursuri la Gregoriana dar, și acolo, iată-l cuprins de același sentiment de insatisfacție și, în final, optează pentru o formare autodidactă, cu susținerea câtorva teologi de renume, ceea ce corespunde mai bine aspirațiilor sale.

Vine atunci un moment crucial în parcursul lui Emmanuel. La Montpellier, el a ignorat interdicția episcopului și citise pe ascuns, cu complicitatea anumitor profesori, jurnalul lui Lamennais, *Viitorul*.

Acum, în momentul prezentării sale pentru sfințirea ca preot, Emmanuel trebuie să facă o adevărată alegere, o alegere hotărâtoare, care îi va orienta întregul drum ; el înțelege că a-l prefera pe Isus Cristos tuturor, înseamnă și a prefera Biserica sa – care este Mireasa lui Cristos – tuturor gusturilor sale, ideilor sale, opțiunilor sale personale. Enciclica Papei Grigore al XVI-lea *Singulari* vos vine să condamne în 1834 ultima lucrare a lui Lamennais, *Cuvintele unui credincios*. Pentru Emmanuel

venise ceasul unei autentice supuneri în spirit și al unui act de umilință ale cărui roade le va gusta întreaga viață. Axa preoției lui este definitiv aleasă, cea a unei fidelități fără întoarcere față de Biserica din Roma și față de Suveranul Pontif.

Iată ce a scris tatălui său în seara sfințirii sale preoțești în Orașul Etern, pe 26 decembrie 1834 :

« A fost făcută o denunțare cu privire la mine în legătură cu opiniile mele. Nu mi se spune nimic. Doar că, în ajunul sfințirii mele ca subdiacon, cardinalul Odescalchi, care avusese bunătatea să îmi promită că mă va sfinți și care, de atunci, fusese numit cardinal vicar, îmi trimise vorbă să trec pe la el. M-a întrebat ce credeam de Lamennais. I-am răspuns că eram întru totul supus enciclicii, că dezaprobasem « Cuvintele unui credincios » înainte de apariția condamnării (...) »

Apoi, îmi propuse, în numele Papei, să semnez o formulă prin care aș aderam la enciclică și nu eram de acord cu opiniile celor care spun că ea nu condamnă un anumit sistem filosofic. Mi-a propus să îmi dea timp pentru a reflecta. Dar i-am răspuns că nu voiam, și am semnat imediat. (...)

Aș fi vrut să vă trimit o copie. Am cerut-o în dimineața aceasta cardinalului care mi-a spus că mi-o va procura, dar că originalul este între mâinile Papei care, m-a asigurat el, a fost foarte mulțumit de promptitudinea cu care m-am supus. Este destul de neplăcut să atragi atenția Papei într-un asemenea fel. Îi voi fi prezentat într-una din aceste zile. Voi vedea cum mă va primi. »

Înainte de a părăsi Roma în mai 1835, Părintele d'Alzon este într-adevăr primit foarte afectuos în audiență privată de Papa Grigore al XVI-lea.

Emmanuel Dalzon

3- PĂRINTELE D'ALZON ÎN SERVICIUL DIECEZEI DE NÎMES

1835-1844

« Ai fost credincios în lucruri mici... » (Mt 25,21)

Anii săi de formare la Roma l-au înrădăcinat pe tânărul Părinte d'Alzon în mod profund și durabil în inima Bisericii universale și, când revine, la alegerea sa, în dieceza lui de origine, are acea mare deschidere a spiritului care îl face să-și arunce privirea de vultur dincolo de frontierele diecezei și țării sale : « Trebuie să lucrăm întotdeauna pentru Roma, câteodată fără Roma, niciodată împotriva Romei »⁶ (23 august 1834)

Noul preot are 25 de ani și întregul avânt al tinereții ! Sosește în noiembrie 1835 la Nîmes, unde episcopul său, Mons. de Chaffoy, îl primește patern și însoțește începutul ministerului său. Părintele d'Alzon predică, spovedește, administrează sacramentele. Dar poartă în el și o mulțime de proiecte de evanghelizare : convertirea protestanților, numeroși în regiune, îi stă în mod deosebit la inimă. Se simte chemat de asemenea să se devoteze educației tineretului, să creeze patronaje, asociații de caritate. Fondează un grup de Adoratoare ale Sfântului Sacrament pentru a susține prin rugăciune ministerul său de predicare și de direcțiune spirituală :

Ilustrația Părintelui d'Alzon – creația Părintelui Bisson

« Câteodată am dorința de a cere să fiu lăsat să fac misiuni în largul meu căci, să vă spun sincer, gustul meu este pentru acțiune. »⁷ va scrie el în mai 1836.

Episcopul este acolo pentru a-l modera și a-l canaliza pe acest preot care, i se pare câteodată, că se angajează într-o mie și una de activități. Sfârșește totuși prin a recunoaște că poate să ducă la bun sfârșit un proiect care îi este scump, acela de a fonda o casă care să fie un « refugiu pentru tinerele fete convertite ». Și, în mod patern, îl încurajează cu aceste cuvinte cel puțin profetice : « Haide, copilul meu, toți fondatorii sunt nebuni, iar tu chiar că ai caracterul lor ! »

Dacă are într-adevăr caracterul unui fondator, părintele d'Alzon este, pentru moment, « canonic onorific » și « vicar general onorific » la Nîmes, numiri pe care le-a primit de la episcopul său în ascultare, dar nu fără un anumit umor :

« Se pare că s-a descoperit că am vocație pentru a fi administrator, adică pentru a-mi da, la fiecare opt zile, opinia asupra cazurilor de conștiință prezentate în consiliul episcopului din care am onoarea de a face parte. Haideți, nu râdeți prea mult pe sub mustăți la gândul unui novice fără experiență, de 25 de ani, așezat grav între cinci sau șase bătrâni, ascultând și răspunzând, întrebând și obiectând și, în sfârșit, făcând totul ca și cum ar ști tot atâta cât și ceilalți. Este ceva care îmi spune că este foarte amuzant să fii vicar general atât de devreme, dar ce vreți să fac ? »⁸ scrie el unui prieten, în mai 1836.

În martie 1839, noul episcop, Mons. Cart, îl va numi oficial « vicar general » de Nîmes, cu o adevărată perspicacitate : « Este un om al lui Dumnezeu și un om capabil ; iată de ce îmi convine ; numai că el mă va împinge și eu îl voi reține. »⁹ Singura rezervă a Părintelui d'Alzon la această numire va fi că va prefera un apartament în oraș în locul unei locuințe care i-ar reveni în palatul episcopal.

Mons. Cart

6 - Ecrits Spirituels, p. 759

7 - Lettres du P. d'Alzon, T. XIV, p. 82

8 - Ibid. 7

9 - Dossier sur la Vie et les Vertus, vol. II, T. I, p. 261

Sanctuarul de la Consolata în 1852 - Torino, Italia

Ar fi firesc ca, câțiva ani mai târziu, Părintele d'Alzon să fie numit episcop și unii prieteni bine intenționați îi vor propune numele pentru diferite episcopii. Dar el este departe de a avea acest gen de ambiție ; dimpotrivă, iată-l la 34 de ani la Torino, în sanctuarul marian de la *Consolata*, pronunțând în timpul sfintei liturghii votul de « a rămâne simplu preot pentru a servi mai bine Biserica »¹⁰ și de a nu accepta vreo demnitate eclezială, afară de cazul când Papa ar da ordin.

Duhul Sfânt îl conduce spre alte țărături și dă legitimei sale ambiții alte contururi ; el mărturisește că este împins « *ca de o inspirație a Cerului, nu doar să îmbrățișeze viața de perfecțiune, ci să fondeze el însuși un institut religios.* »¹¹

4- DE LA COLEGIUL DIN NÎMES LA FONDAREA AUGUSTINIENILOR ASUMPTIONISTI

1845-1857

« **Iți voi încredința lucruri mai mari...** » (Mt 25,21)

Părintele d'Alzon făcuse recent cunoștință cu Eugénie Milleret care tocmai fondase în 1839 o Congregație feminină, așezată sub patronajul Adormirii Maicii Domnului și destinată educării tinerelor. În acei ani de fondare, el o susținea pe cea care era « maica » Călugărițelor Asumpționii și, odată devenit directorul ei spiritual în 1841, se angajase, cu harul lui Dumnezeu și nu fără îndrăzneală, să o conducă la sfințenie¹².

În curând va fi rândul tinerei fondatoare, Mère Marie Eugénie, să îl încurajeze pe Părintele d'Alzon care se simte, și el, chemat să fondeze o nouă Congregație.

Alegerea locului unde s-ar putea implanta această Congregație încă în proiect, nu a fost îndelug aprofundată ; un prieten apropiat al Părintelui d'Alzon, Părintele Goubier, tocmai i-a cumpărat, fără să îl consulte în prealabil, pensionatul catolic din Nîmes, care își pierdea elevii. Acolo, în acel vechi « Colegiu al Asumpționii » pune Părintele d'Alzon bazele operei sale de educare, o operă originală la acea epocă, alcătuită din franchețe

și respect pentru personalitatea și talentul fiecăruia. După ani de demersuri pe lângă Ministerul Instrucțiunii Publice, va obține pentru acest pensionat libertatea de învățământ. Recrutează profesori cu diplomă din învățământul public, care sunt calificați și îi împărtășesc credința și convingerile. Și, pe 1 octombrie 1844, ia oficial direcțiunea Colegiului.

În același timp, rămâne atent la acel apel la viața religioasă pe care l-a discernut în rugăciune și, în iunie 1845, în sanctuarul parizian Notre-Dame des Victoires, pronunță voturi private de sărăcie, castitate și ascultare, adăugând votul de a se devota extinderii Împărăției lui Isus Cristos. În același an, la începutul anului școlar, își începe viața religioasă împreună cu cinci frați, profesori la același Colegiu. Pentru a-și trăi votul de sărăcie, el cere să locuiască în Colegiu, la infirmerie. Cu ajutorul Maicii Marie Eugénie, își face o haină religioasă albă, din lână, după modelul « dominican »¹³ al Părintelui Lacordaire și începe să îl poarte, dar numai dimineața și seara. Mons. Cart, obosit de atâtea insistențe, sfârșește prin a-l lăsa să facă o încercare de viață religioasă pentru un an și pe 24 decembrie 1845 noviciatul începe la Colegiu, fără înveșmântare, cu cinci preoți și un laic. Progresiv, Părintele d'Alzon se va retrage din administrația Colegiului pentru a se putea devota noii sale misiuni de fondator.

Regula se formulează, simplu și îndelung aprofundată în inima lui de tată, după imaginea a ceea ce poartă în el cu fidelitate de ani de zile :

« Mica noastră Asociație își propune să se sfințească extinzând Împărăția lui Isus Cristos în suflete. Spiritul nostru mai special se bazează pe o iubire arzătoare față de Domnul nostru Isus Cristos și față de Sfânta sa Mamă, patroana noastră specială, un zel foarte mare pentru Biserică și un atașament inalienabil față de Sfântul Scaun. Viața noastră trebuie să fie o viață de credință, de devotament, de sacrificiu, de rugăciune, de spirit apostolic și de franchețe.¹⁴ »

Biserica N.D. des Victoires - Paris

Cea mai veche reprezentare a Sfântului Augustin.
Frescă a Sfântului Ioan din Lateran - Roma

Trebuie apoi să aștepte cu răbdare ca Mons. Cart să autorizeze primele angajamente. Numai cinci ani mai târziu, în ajunul Crăciunului din 1850, este dată autorizația pentru voturile publice ; în ziua de Crăciun, Părintele d'Alzon își pronunță deci voturile pentru un an, în capela Colegiului, în prezența profesorilor și a elevilor, înainte de a primi el însuși pe cele ale celor patru frați. La cele trei voturi tradiționale se adaugă votul de « a lucra cu toate forțele la extinderea Împărăției lui Isus Cristos în suflete.¹⁵ »

Congregația Augustinienilor Asumpționiști tocmai s-a născut în Biserică. Ea este așezată sub patronajul Sfântului Augustin, din care se inspiră regula lor: « Sfântul Augustin, patriarhul nostru, va fi ghidul nostru principal.¹⁶ » În ceea ce privește denumirea de "Asumpțiune", ea dă mărturie de apropierea spirituală de Congregația pe care Maica Marie Eugénie tocmai a fondat-o și reamintește, de asemenea, că însuși "Colegiul Asumpțiunii" este cel care a permis înființarea comunității : Colegiul a dat numele Congregației¹⁷.

Părintele d'Alzon pune atunci el însuși pietrele de fundație. După ce a dat un nume Congregației lui, îi dă și marile orientări apostolice : nu numai învățământul, ci și un întreg apostolat popular, prin intermediul presei, al pelerinajelor și al acțiunii sociale, fără a uita misiunile străine și dimensiunea esențială a unității Bisericii.

Pe 12 decembrie 1851, Mons. Cart este definitiv de acord cu Congregația Preoților Asumpționiști, înainte ca Congregația să primească Decretul de Aprobare, pe 1 mai 1857.¹⁸

5- « BINECUVÂNTEZ OPERELE DUMNEAVOASTRĂ DIN ORIENT... »

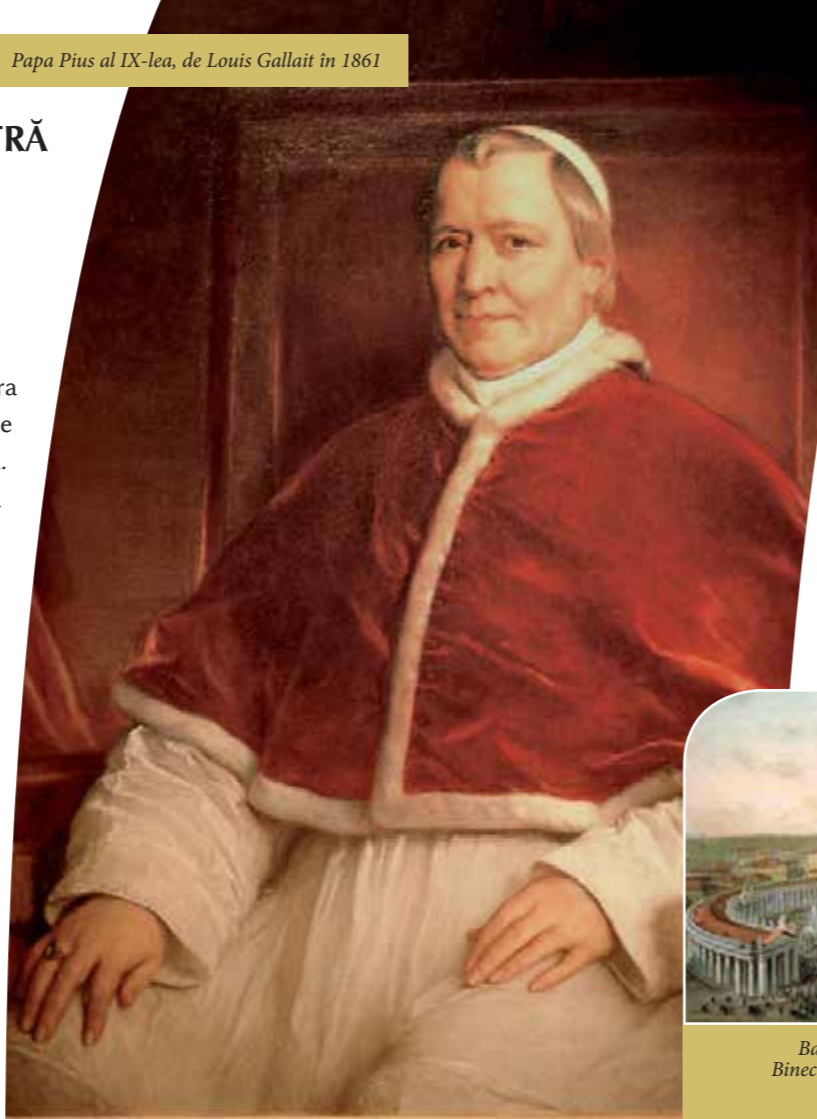
1860-1865

« Faceți discipoli din toate națiunile » (Mt 28,19)

În 1860, Părintele d'Alzon și-a pierdut mama și sora mai mare și, ca urmare a acestui fapt, devine moștenitorul a jumătate din averea familiei, care este considerabilă. Pentru el, care a făcut votul de sărăcie, este de la sine înțeles că această avere trebuie să fie pusă în serviciul Bisericii, pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu. Dar cum ? Să achiziționeze Cenacolul sau să răscumpere mormântul presupus al Sfintei Fecioare Maria de la Ierusalim, iată la ce visa el. Dar Papa Pius al IX-lea, căruia i se vorbise de resursele Părintelui d'Alzon, i-a sugerat¹⁹ să își îndrepte generozitatea mai degrabă spre Bulgaria unde s-ar putea deschide un colegiu pentru a forma tineretul, un seminar pentru a forma preoți.

În 1862, Părintele d'Alzon îl însoțește pe episcopul său la Roma, împreună cu 67 de preoți din dieceză pentru canonizarea martirilor din Japonia. În cursul audienței publice din 4 iunie, îl aude pe Papa Pius al IX-lea pronunțând aceste cuvinte : « Binecuvântez operele dumneavoastră din Orient și din Occident »²⁰. Această binecuvântare asupra operelor sale din Orient, care nu era încă decât un proiect,

Papa Pius al IX-lea, de Louis Gallait în 1861

Bazilica Sfântul Petru, Roma.
Binecuvântarea Papei Pius al IX-lea

îi apare ca o confirmare că trebuie să lucreze la unitatea cu Biserica ortodoxă, și mai mult decât o confirmare, ca un ordin de executat al Papei ! Într-adevăr, aceasta era marea dorință a Papei Pius al IX-lea²¹, ca să se combată schisma din Orient, și în special în Bulgaria.

Părintele d'Alzon începe deci prin a trimite în misiune de recunoaștere pe unul dintre călugării săi care s-a oferit voluntar pentru această expediție îndepărtată și în care are mare încredere, pe Părintele Victorin Galabert. Acesta debarcă la Constantinopol pe 20 decembrie 1862 și încearcă să analizeze situația catolicilor bulgari care trăiesc la frontiera cu Islamul ; el înțelege că, din punct de vedere politic, aceștia depind de sultan – căci, la acea epocă, Turcia domină încă toate țările din perimetrul oriental al Mediteranei – și că, din punct de vedere religios, ei depind de patriarhul de Constantinopol. Papa, reprezentat de Mons. Brunoni, susține minoritățile catolice din aceste țări pentru a favoriza emanciparea lor față de jugul otoman. Or, se întâmplă ca delegația apostolică a Mons. Brunoni, voind să ajute numeroasele opere creștine de acolo, a acumulat o datorie de 200.000 de franci, pe care Părintele d'Alzon va fi gata să o achite în scurt timp ; iată de ce s-au deschis porțile ușor « fiilor Părintelui d'Alzon » !

Dar, raportul Părintelui Galabert nu este convingător și situația este atât de complexă încât Părintele d'Alzon, cu spiritul de cuceritor care îi este caracteristic, se pregătește să i se alăture în aprilie 1863. Deci, ia vaporul și, începând să măsoare amploarea acestei noi aventuri, scrie, nu fără umor : « Dumnezeu meu, în ce viespar m-am băgat ? Dar trebuie să fim puțin nebuni pentru Domnul Nostru ! »²² Ajuns la Constantinopol pentru a predica în timpul Postului Mare, se duce după aceea la Andrinopol și constată că este de făcut, într-adevăr, o lucrare imensă : « să se ocupe activ de tot ceea ce poate favoriza întoarcerea ortodocșilor la unitatea catolică »²³. Bineînțeles că acolo sunt călugări și călugărițe, dar

Părintele Victorin Galabert

Vie Impărăția Ta !
Iată-mă, trimite-mă !

19 - Cf. Lettres du P. E. d'Alzon T. IV, p. 339
20 - Ibid. 19
21 - Cf. Ecrits Spirituels, p. 1450
22 - Lettres du P. E. d'Alzon, T. IV, p. 188
23 - Dossier sur la Vie et les Vertus, vol. II, T. II, p. 718

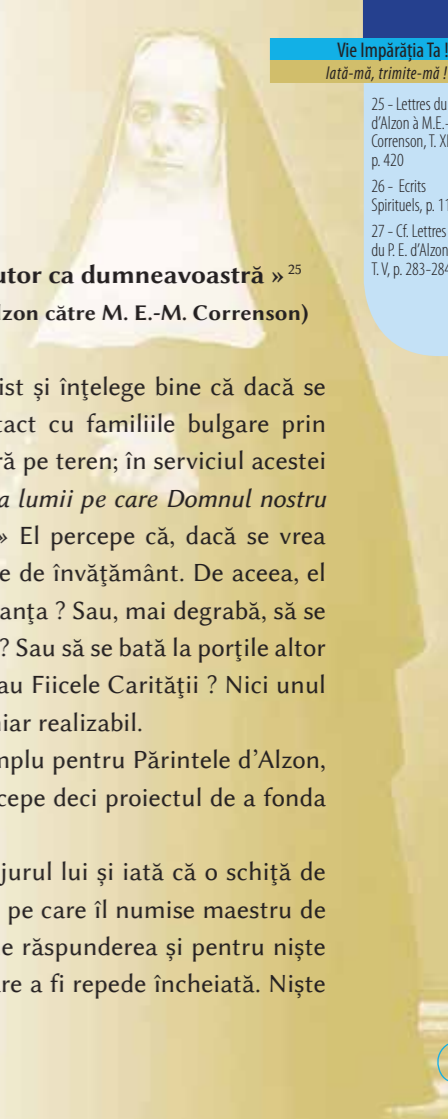

nu sunt seminariile și nu există cler catolic autohton. El analizează populația, școlile, bisericile și revine cu intenția de a se supune Papei fără întârziere. La întoarcere merge la Roma pentru a da cont de misiunea sa : « da » pentru un colegiu, « da » pentru un seminar, dar ar trebui în plus să aibă un contact viu cu populația, să se pună în serviciul ei.

În ciuda zelului său mare pentru misiune, își dă seama că nu poate pleca din nou el însuși în Bulgaria și îi lasă Părintelui Galabert grija de a lua toate inițiativele. La acel sfârșit de an 1863, Părintele Galabert pătrunde în interiorul țării, înspre Andrinopol și Filippopoli. La întoarcerea din această expediție, decide, foarte modest, să deschidă o școală la Filippopoli cu 90 de elevi care provin dintr-o clasă destul de disprețuită, de bulgari latini. Suntem pe 10 decembrie 1863 ; Părintele Galabert, care este doctor în medicină și în teologie, și Părintele Barthelemy, un confrate Asumpționist care este farmacist, se improvizează amândoi în constructori și profesori la școală. Este prima fondare Asumpționistă în Orient.

Încă din luna martie 1864, Părintele Galabert²⁴ ridică problema venirii unor călugărițe, fără de care apostolatul preoților nu ar putea fi pe deplin fecund. Pentru a-și întări cererea, se sprijină pe cererea episcopului latin de la Sofia care merge în același sens și îi explică Părintelui d'Alzon că familiile bulgare doresc și o școală ținută de Surori. El îl bate atâta la cap pe Părintele d'Alzon încât acesta este convins : călugării săi din Misiunea de Orient vor avea nevoie de complementaritatea unei prezențe feminine pentru a-și îndeplini până la capăt apostolatul.

Părintele E. d'Alzon în Orient - 1863

6- FONDAREA OBLATELOR ASUMPTIONISTE

1865

«... îi mulțumesc în fiecare zi Domnului nostru că mi-a dat o fiică, un ajutor ca dumneavoastră »²⁵

(P. E. d'Alzon către M. E.-M. Correnson)

Părintele d'Alzon este un om atent și realist și înțelege bine că dacă se dorește intrarea în contact cu familiile bulgare prin intermediul școlilor sau al dispensarelor, o prezență feminină este efectiv necesară pe teren; în serviciul acestei misiuni delicate trebuie « *acel spirit mai umil și mai apt să ajungă la o porțiune a lumii pe care Domnul nostru o iubește în mod special și de care este urgent să ne ocupăm înainte de toate.*²⁶ » El percepe că, dacă se vrea pătrunderea în inima căminelor, operele de caritate trebuie să însoțească operele de învățământ. De aceea, el caută o soluție : ar trebui recrutate tinere bulgare care să vină să se formeze în Franța ? Sau, mai degrabă, să se ceară ajutorul Călugărițelor Asumpționii cărora el se devotase în acești ultimi ani ? Sau să se bată la porțile altor comunități deja prezente în Orient, cum ar fi Surorile Notre Dame de Sion sau Fiicele Carității ? Nici unul dintre aceste proiecte de colaborare misionară nu pare satisfăcător sau chiar realizabil.

« *Dacă ceilalți nu pot, vom încerca noi înșine !* » Chiar este atât de simplu pentru Părintele d'Alzon, fondator în suflet ! Pentru a răspunde la apelul misiunii bulgare, el concepe deci proiectul de a fonda o a doua Congregație.²⁷

Întreprinzător, dar întotdeauna realist, Părintele d'Alzon privește în jurul lui și ia în calcul că o schiță de soluție nu întârzie să se arate : se îndreaptă către unul dintre călugării săi pe care îl numise maestru de novice, Părintele Hippolyte Saugrain, și îl întreabă dacă ar fi gata să își asume răspunderea și pentru niște tinere postulante, în vederea fondării acestei a doua Congregații. Înțelegerea pare a fi repede încheiată. Niște

Părintele Hippolyte Saugrain

tinere doritoare de a se dăruia lui Dumnezeu ? Fondatorul nu putea să conteze încă pe D-ra Eulalie de Regis și pe Marie Correnson. Dar Părintele d'Alzon și Părintele Saugrain cunosc mai multe tinere printre cele pe care le conduc spiritual și iată-l pe Părintele d'Alzon aproape depășit și, în orice caz, foarte edificat, când este martorul bunăvoinței acestor tinere din Cévennes și de generozitatea răspunsului lor când el le expune proiectele sale de misiune :

« Ele aduc, împreună cu o inimă generoasă, foarte puțină instruire, dar o foarte mare bunăvoință și o încredere imensă. Fapt este că tinerele sărace, când este vorba de a se dăruia Bunului Dumnezeu, nu aduc atâtea de "dacă", de "dar", de "căci", de "totuși" ca marile și sfințele domnișoare... Oh ! simplitate și franchețe a tinerelor sărace ! Oh ! înțelepciune și prudență a marilor și frumoaselor domnișoare ! Oh ! dăruire de sine ! Oh ! posesie de sine !²⁸ »

Împreună cu Maica Marie-Eugénie, Părintele d'Alzon se gândise să fondeze, la Călugărițele Asumpțiunii, o ramură de Oblate, între Călugărițe și surorile lor converse, pentru a răspunde la nevoile misiunii. Aceasta nu s-a putut face, dar Părintele d'Alzon a păstrat acest nume de « Oblate » pentru Congregația feminină pe care a fondat-o pentru Misiunea de Orient. Si ele vor fi « Oblatele Asumpționiste », căci Congregația lor se va greșa pe cea a « Augustinienilor Asumpționiști » pe care a fondat-o la Nîmes.

Cu un dinamism uimitor, el le instalează pe primele sale șase « Oblate », pe 23 mai 1865, foarte aproape de Vigan, orașul său natal ; el închiriaza pentru ele o casă, la Rochebelle și botează această locuință cu numele găsit de-a gata de « Notre-Dame de Bulgarie ». Oblatele primesc fiecare numele lor de călugărițe și, a doua zi, în sărbătoarea Sfintei Fecioare Maria Ajutorul Creștinilor, el celebrează pentru ele liturgia de fondare. În aceeași zi, Mons. Plantier, în plină călătorie apostolică, binecuvântează această fondare în germen. Pe 14 august, ele iau haina religioasă și își încep noviciatul. Șase luni mai târziu, sunt optsprezece.

Prima casă a Surorilor O.A. Rochebelle,
« N.D. de Bulgarie »

7- O FONDATOARE

PENTRU CONGREGAȚIA OBLATELOR

1866-1868

« Neținând cu gelozie la rangul care îl făcea egal cu Dumnezeu... » (Fil 2,6)

Realismul

Părintelui d'Alzon se manifestă și în faptul că a luat în considerare că bunăvoința acestor tinere nu era de ajuns pentru a face din ele niște călugărițe și încă mai puțin niște misionare. Cu atât mai mult cu cât Părintele Galabert, de pe teren, nu ascunde ce așteaptă el de la viitoarele Oblate :

« Nu trebuie să ne mulțumim să facem din ele învățătoare, trebuie și să facem niște surori de Caritate. Este un lucru absolut indispensabil în Orient. Este singurul mijloc de a pătrunde în familiile musulmane sau schismatice. »²⁹ (21 iulie 1865)

Deci, este vorba de a da acestor tinere acea formare exigentă și frumoasă a carității și de a găsi pentru ele o maestră de novice capabilă să intre în acest spirit. Maica Marie-Eugénie acceptă să delege provizoriu pe una dintre călugărițele ei, Sora Marie-Madeleine, care le va ajuta să facă primii lor pași în viața de Oblată Asumpționistă. Așteptând ca Părintele d'Alzon să găsească o superioară potrivită.

Neobosit și încrezător, fără a se lăsa oprit de ceva, Părintele d'Alzon se gândește la una dintre fiicele sale spirituale pentru a deveni superioara Oblatelor și pentru a-l ajuta în opera fondării lor : este vorba de Marie Correnson.

Portretul Mariei Correnson la 23 de ani. Tablou pictat
la cererea bunicului său, doctorul Pleindoux

Părintele d'Alzon cunoaște bine familia tinerei și în special pe tatăl ei, care era medic la Colegiul Asumpțiunii. Prima sa întâlnire cu ea datează din 21 mai 1859, Marie are 17 ani și Părintele d'Alzon, 49 de ani. O relație spirituală foarte profundă se stabilește între ei, constituită dintr-o afecțiune reală, din încredere mutuală, dar și din fermitate și exigență în vederea sfințeniei la care aspiră amândoi :

« *Trebuie să îmi permiți fiica mea, o mică simplitate de părinte, de adevărat părinte : asta pentru a-ți spune cu câtă fericire îi mulțumesc Domnului nostru că a permis ca tu să fii copilul meu. Când mă voi fi obișnuit să fiu părintele tău, poate că ea se va diminua, dar atunci vom fi prieteni vechi. Pentru moment, simt o bucurie, o imensă bucurie că am o fiică ce are, într-adevăr, câteva defecte, dar care vrea să fie o foarte mare sfântă.* »³⁰ (11 februarie 1864)

Se pare că Părintele d'Alzon a simțit de câțiva timp la Marie Correnson o chemare la consacrare, dar el lasă să se maturizeze această chemare. Dimpotrivă, în scrisorile sale de direcțiune spirituală, insistă ca ea să ia în serios vocația ei la sfințenie, oricare ar fi modalitatea acesteia, fie « în lume », fie departe de lume. Cu ocazia primei sale călătorii în Orient îi scrie pentru a-i împărtăși ceea ce descoperă, îi vorbește despre această schismă de care suferă Biserica, încredințează rugăciunilor ei proiectele sale de misiune :

« *Hai, scumpă, micuță Marie, să devenim sfinți și, de aproape sau de departe, să ne devotăm acestei opere atât de frumoase.* »³¹ (5 martie 1863)

Mai ales, el crede că înțelege că sunt amândoi chemați să colaboreze la o aceeași operă, chiar dacă nu vede încă bine forma sau contururile viitoarei lor colaborări :

« *Nu ți se pare că Domnul nostru vrea ca noi să lucrăm împreună ? Atunci de ce să nu te pregătești printr-o viață serioasă și puternică la ceea ce îți va fi cerut într-o zi ?* »³² (9 aprilie 1863)

Astfel, Marie se roagă pentru primele Oblate, este prezentă la liturghia de fondare pe care Părintele d'Alzon o celebrează pe **24 mai 1865 la « Notre-Dame de Bulgarie »**, se implică acolo unde este nevoie în această operă născândă pe care părintele ei spiritual o recomandă insistent rugăciunilor ei :

« *În spatele Bulgariei, aveți marea aglomerare a slavilor : șazeci de milioane de suflete de convertit. Doar atâta !* »³³ (1869)

Si apoi, într-o zi de iulie 1866, după ce a reflectat îndelung în rugăciune la cererea sa, Părintele d'Alzon va propune Mariei Correnson să vină să se alătore primelor Oblate pentru a fi Maica lor și să devină împreună cu el fondatoarea acestei noi Congregații. Nu îi ascunde nici detașarea la care ea va fi chemată, nici suferințele care o așteaptă, nici spinii coroanei pe care el o va depune pe fruntea ei, dar îi mărturisește și faptul că « i se pare că Dumnezeu vrea ca el să aibă nevoie de ea » :

« *Simțiți că aveți destulă forță pentru a avea o inimă de mamă ? Vă veți hotărî să dați naștere operii în toate durerile care sunt ușor de prevăzut ?* »³⁴ (20 iulie 1866)

Această cerere fără ocolișuri a Părintelui d'Alzon o aruncă pe Marie într-o mare dezbatere interioară în care ea cântărește toate sacrificiile care îi vor fi cerute și care i se par insurmontabile. Refuzul ei este clar și hotărât : nu viața aspră și săracă o înspăimântă, ci faptul de a trăi cu niște tinere fără vreo instruire, ea care nu cunoscuse până atunci decât viața ușoară a burgheziei bogate din Nîmes.

Părintele d'Alzon nu se lasă oprit, ci tandrețea sa paternă știe să se arate atunci energică și convingătoare. O cunoaște îndeajuns pe fiica sa pentru a percepe că acest refuz nu este definitiv, că nu este decât expresia neliniștii ei, și îi scrie aceste rânduri în care se poate ghici un zâmbet binevoitor și complice pentru copilul său :

« *Cred că această repulsie va fi pentru tine, într-o zi, un motiv de umilință profundă, te vei gândi că, în fond, pentru a-și asuma natura*

Maica Emmanuel-Marie a Maicii Indurerate

umană, Domnul nostru a făcut un drum mai lung de la Cer până la păcătoși decât vei fi făcut tu de la poziția ta la cea a sărmanelor mele fiice. ...Dacă aș fi știut să îți predic puțin mai multe exemple din viața apostolică, ai fi înțeles puțin mai bine frumusețea faptului că Domnul nostru a început prin a lua mai întâi pescari și oameni neinstruiți, așa cum și noi am început cu țesătoarele și muntencele noastre. »³⁵ (23 august 1866)

Marie nu mai rezistă mult la cererea Părintelui său spiritual și își schimbă prompt atitudinea, recunoscând cu umilință lipsa ei de generozitate, așa cum dă mărturie scrisoarea pe care i-o trimite :

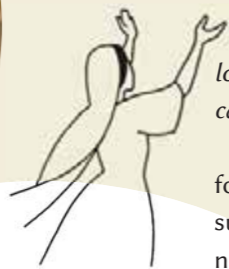
« Vă cer iertare, Părinte, pentru suferința pe care v-am provocat-o. După ce v-am citit scrisoarea, m-am oferit Domnului nostru așa cum, poate, nu am făcut-o niciodată, spunându-i să mă ia așa cum vrea. Voi face, deci, ceea ce îmi spuneți în scrisoarea dumneavoastră. Am nevoie astăzi să îmi reinnoiesc votul de ascultare față de dumneavoastră. Faceți-mă, deci, să îl iubesc pe Domnul nostru, căci simt că nu îl iubesc, dar totuși aș vrea să îl iubesc mult, mult. »³⁶ (24 august 1866)

Părintele d'Alzon primește fericit « da »-ul fiicei sale. În ciuda temperamentului său impulsiv și câteodată nerăbdător, el știe să se folosească și de prudență când acest lucru este necesar și, pentru ca Marie să aibă timp să maturizeze bine răspunsul ei de iubire, o primește într-un « noviciat secret » care îi permite să mai rămână câteva luni încă în lume. Pe 7 aprilie 1867, în prezența primelor Oblate adunate în capela

Colegiului din Nîmes, ea primește de la părintele spiritual numele de călugărie, « Emmanuel-Marie de la Compassion » ca și haina de călugăriță pe care o va purta la momentul potrivit. Ea se bucură de deviza pe care el i-o propune : « **să se facă totul pentru toți** »³⁷ :

« Această deviză se potrivește perfect caracterului meu, « să mă fac totul pentru toți » pentru a-i câștiga Domnului nostru multe suflete. Înțeleg această necesitate de a te dăruia, de a te devota pentru extinderea Împărăției Domnului nostru. »³⁸ (16 mai 1867)

Câteva săptămâni mai târziu, cum nu reușește să obțină consimțământul părinților, Marie se hotărăște să răspundă cu orice risc chemării lui Cristos care se face din ce în ce mai insistentă ; într-o dimineață, părăsește casa ca de obicei pentru a merge la liturghie, dar în ziua aceea, în acel « faimos 27 iunie », nu va mai reveni ! Își îmbracă haina de călugăriță și ia drumul localității Rochebelle, unde Oblatele o primesc cu mare bucurie pe cea pe care Părintele d'Alzon le-o dă ca Maică :

« Toate surorile se găseau la capelă și, de îndată ce am ajuns la locul superioarei, au intonat Magnificatul. Si trebuie să mărturisesc că era cântat din adâncul inimii. »³⁹ (27 iunie 1867)

Părintele d'Alzon cântă și el în interiorul său *Magnificatul* și, foarte conștient de necesitatea de a o forma pe această tânără superioară de 25 de ani, îi propune să își urmeze noviciatul original și intens pe care îl începuse în lume :

« Eu îți fac noviciatul scriindu-ți cum îți scriu și făcându-te să asști, ca să spun așa, la dezvoltarea tuturor gândurilor mele asupra operei. Pentru tine, noviciatul sunt toate conversațiile și corespondența noastră. Si, devreme ce trebuie să fii adevărata maică a operei, trebuie să fii novice într-un fel cu totul particular, căci trebuie să dobândești ceea ce vei comunica în curând. »⁴⁰ (14 mai 1867)

Apoi, el face apel la Maica Marie-Eugénie pentru a o iniția pe novicea lui, în câteva săptămâni din timpul verii, în obiceiurile vieții religioase.

În aprilie 1868, la sfârșitul acestei formări « intense », novicea este admisă să își pronunțe voturile definitive în mâinile Părintelui d'Alzon, care va redacta el însuși procesul verbal al acestui angajament solemn :

« Pe 18 aprilie 1868, Maica Emmanuel-Marie de la Compassion, după un an de noviciat, și-a făcut voturile perpetue în mâinile Părintelui d'Alzon, în prezența Călugărilor Asumpționiști și a comunității Surorilor din Nîmes. Această profesiune a fost prima, așa cum se cuvine pentru Fondatoarea Oblatelor.⁴¹ »

În inelul de profesiune pe care îl oferă acestei tinere mirese a lui Cristos el a avut delicatețea de a pune să se graveze inițialele unei fraze primită cândva de Sfânta Roza de Lima, o sfântă care îi este scumpă : R.C.M.T.M.S.E.

*Rosa Cordis Mei Tu Mihi Sponsa Esto,
Trandafirul Inimii mele, fii o mireasă pentru mine...*

8- PLECAREA ÎN MISIUNEA DE ORIENT

1868

« **lată-mă, trimite-mă !** » (Is 6,8)

Pe 19 aprilie 1868, a doua zi după voturile Maicii Emmanuel-Marie Correnson, alte cinci Oblate pronunță, în prezența ei, angajamentul lor definitiv în mâinile Părintelui d'Alzon. Ele vor primi mai târziu deviza inspirată din profetul Isaia : « **lată-mă, trimite-mă !**⁴² ».

Părintelui d'Alzon i-ar plăcea atât de mult să poată comunica fiicelor sale propria lui înflăcărare misionară : « *Vreau ca noua mea Congregație, ca și prima, aceea a Părinților Asumpționiști, să aibă zelul interior. (...)*

*Nimic extraordinar în exterior, dar toată delicatețea inimii, tot elanul, toată prudența, tactul și curajul pentru a-l mărturisi pe Isus Cristos în mod util, în mod apostolic.*⁴³ »

În vara anului 1867, Părintele Galabert, în trecere prin Franța, a venit la Rochebelle, unde a putut constata progresele tinerelor Oblate ; era declicul de care avea nevoie pentru a începe, la întoarcere, să ia dispozițiile necesare pentru a le primi. A ales Andrinopol ca primă fondare pentru ele și a cerut notabililor orașului să finanțeze achiziția unei proprietăți în care surorile să locuiască și să dea cursuri elevilor lor. Atunci a propus ca dată a instalării lor sărbătoarea de Paști a anului 1868.

Ceasul plecării pentru Orient a sunat, deci. Pe 25 aprilie 1868, primele cinci Oblate Misionare, care au între 23 și 33 de ani, se îmbarcă în portul Marsilia, unde sunt însoțite de Maica Emmanuel-Marie de la Compassion, de Părintele d'Alzon și de Maica Marie-Eugénie.

« Am păstrat o amintire emoționantă de la aceste prime plecări în misiune. Ne-ar fi greu să spunem dacă Cucernicul Părinte era mai fericit sau Maica Emmanuel-Marie. Erau plini de bucurie și de speranță »⁴⁴, dă mărturie Louise Correnson.

După o călătorie destul de penibilă și de agitată, surorile debarcă pe 7 mai la Caragatch, o periferie a orașului Andrinopol. Întreaga colonie europeană, împreună cu consulul Franței, este acolo (domnii pe cai, doamnele în caleașcă) și ele sunt primite triumfal într-un car cu boi (« tartarabas »). Pe 24 mai următor,

Desen făcut de Dna. Germer Durand (Sora Cécile - O.A.)

Orfelinat - Andrinopol 1899

Școală gratuită - Andrinopol 1868

Externatul Sfântul Ludovic-Andrinopol înainte de 1914

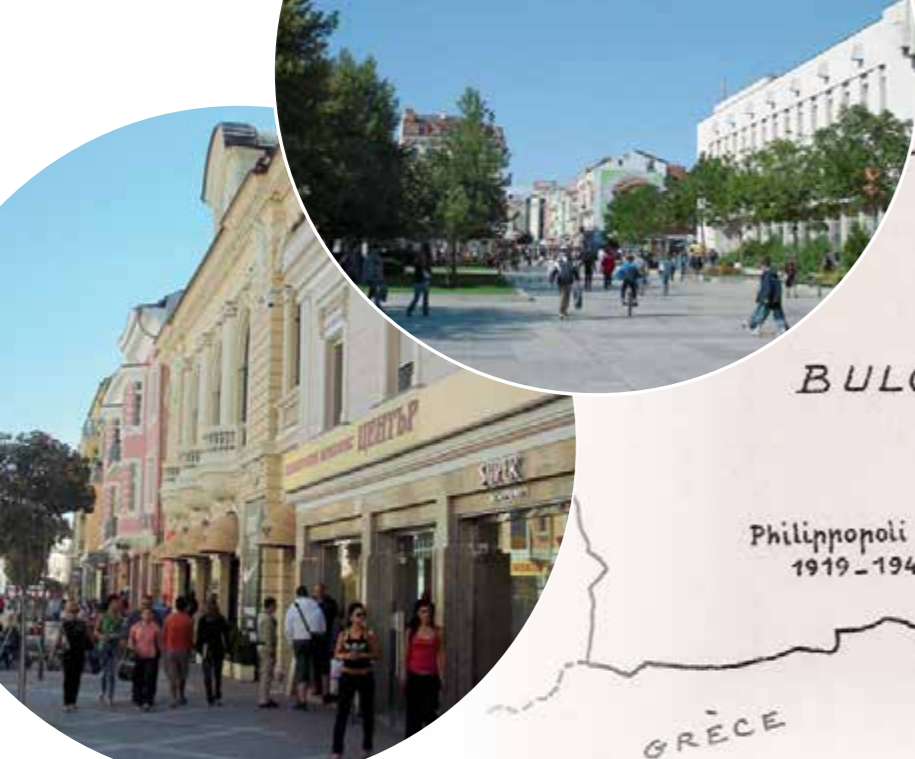
ele deschid două școli în cartierul popular din Andrinopol : o școală gratuită sub patronajul Sfântului Vincențiu, care va fi deschisă catolicilor, ortodocșilor, grecilor, armenienilor și evreilor, și un pensionat pentru copiii din societatea bună europeană.

« Am ținut să deschid în aceeași zi școala gratuită și pensionatul, pentru că am luat ca principiu că operele de caritate sunt opera noastră principală și numai la rugămintea catolicilor din Andrinopol și pentru a le face pe plac am consimțit să primim copii la internat »⁴⁵, va explica Părintele Galabert.

În câțiva ani și sub acțiunea lui, germinează un număr impresionant de opere. Oblatele vor deschide un orfelinat, apoi, cu ajutorul Părintelui Barthelemy, un dispensar⁴⁶ ; într-un cartier sărac, se va deschide o școală mixtă în care cursurile vor fi predate în bulgară ; apoi un externat, un spital. În 1878, deja 21 de Oblate sunt repartizate între Andrinopol și Filippopoli.

Spital - Andrinopol

Plovdiv - Bulgaria

Departa de a fi afectat de puțina lor educație, așa cum Părintele Galabert se plângea câteodată, Părintele d'Alzon se bucură să vadă cum chiar și limitele lor, în misterul ofrandei vieții lor, pot servi la venirea Împărăției în acest colț îndepărtat al Bulgariei : « **Esențialul pentru mine, nu este ca ele să fie numeroase, ci ca, prin sfințenia lor, fiecare să lucreze ca o sută.** »⁴⁷

Maica Emmanuel-Marie, din cauza sănătății ei fragile, nu poate să meargă acolo să viziteze surorile, dar îi acordă toată încrederea Părintelui Galabert. Acesta cere totuși să li se trimită Oblatele o superioară locală (va fi sora Jeanne de Chantal Dugas), pentru că el ar vrea să fie scutit de această povară a guvernării pe care o exercită provizoriu de la sosirea lor și pentru care nu este făcut, așa cum o mărturisește el însuși : « *Se poate să fi fost prea bun în anumite împrejurări dar, cu caracterul meu, mi-ar fi fost dificil să fac altfel.* »⁴⁸

În 1877, izbucnește războiul ruso-turc și, Părinții ca și Oblatele, trebuie să abandoneze învățământul pentru a se dedica îngrijirii bolnavilor, răniților, refugiaților și orfanilor... Vicarul apostolic este « *uimit de ușurința și de bucuria cu care Oblatele acceptă lipsurile penibile pe care li le impune sărăcia lor, și de caritatea lor pentru sărmanii bolnavi și pentru copiii mici pe care i-au adunat și pe care îi cresc impunându-și cele mai mari privațiuni.* »⁴⁹

Fie în școli, fie în spitalele improvizate, Oblatele arată același chip caritabil și matern, în disponibilitatea lor de fiecare zi, fidele trimiterii lor de către Părintele d'Alzon și de Maica Emmanuel-Marie.

Războiul balcanic - Andrinopol 1911

47 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 235

48 - Extrait de la Session d'Orsay - juillet 1990 « Aïnès(es) Fondatrice » sur la Mission d'Orient, par le P. C. Monsch, p. 6

49 - Ibid. 48

9- ÎNRĂDĂCINAREA UNEI FONDĂRI

1868-1880

« Care dintre voi, dacă vrea să construiască un turn, nu începe prin a se așeza ? »
(Lc 14,28)

După eroismul începuturilor, după formarea grabnică a primelor surori și precaritatea vieții lor de noviciat, după trimiterea îndrăzneată a pionierelor în Bulgaria, vine pentru Congregația Oblatelor Asumpționiste timpul unei înrădăcinări mai profunde : ele își vor trage puțin câte puțin seva din suferința inimii Maicii lor și din colaborarea cu Părintele d'Alzon pentru a crește « ca un măslin frumos în casa lui Dumnezeu ».

A doua zi după profesiunea sa perpetuă, tânăra superioară s-a instalat în casa de la Rochebelle, la noviciat, unde întâlnește multe dificultăți. Conștient de situație, Părintele d'Alzon nu îi oferă mângâieri false. Marie de la Compassion dă naștere operei în durere :

« Da, sărmană și micuță Maică, ai momente dure de depășit. Ești bine numită Maica Emmanuel-Marie de la Compassion, căci văd în încercările tale indiciul unei mari fecundități. Stai pe Calvar între Sfânta Fecioară Maria, modelul tău, și Domnul nostru, Mirele tău. Acum zece luni aveai de suferit la Auteuil. Anul acesta vei suferi la Vigan ; anul viitor va fi în altă parte și tot așa până la sfârșitul vieții. Este crud din partea mea să te conduc astfel la Cruce. Totuși, sunt convins că îmi vei mulțumi într-o zi. »⁵⁰ (21 iunie 1868)

« Și, dacă Domnul nostru, așa cum ți-am spus-o adesea, vrea ca tu să dai naștere unei opere mari printr-o durere mare ? (...) Marie, vrei să fii fiica mea până într-atât încât să ne oferim pentru a suferi ce îi va plăcea lui Dumnezeu ? Atunci, asumă-ți, fiica mea, o inimă largă, imensă ; fii Marie a Compasiunii și nu te plânge de obstacolele care produc în sufletul tău durerile lui Isus Răstignit. »⁵¹ (11 ianuarie 1870)

Părintele d'Alzon este în continuare Vicar general al diecezei de Nîmes și tocmai a refuzat, încă o dată, propunerea care i-a fost făcută de a primi episcopatul. Dorința lui de a se implica în consolidarea fondărilor recente îl împinge să se întrebe asupra cumulării funcțiilor de vicar general și de fondator. Dar Papa Pius al IX-lea îi trimite vorbă să nu renunțe la responsabilitatea sa diecezană, iar Părintele d'Alzon se supune acestei directive⁵². (22 august 1864)

În noiembrie 1869, este trimis la Roma, ca teolog și secretar al episcopului său, Mons. Plantier, pentru a asista la lucrările Conciliului Vatican I. După dezbateri aprinse, definiția de infailibilitate pontificală, pentru care luptase Părintele d'Alzon cu toată ardoarea și energia pe care i le cunoaștem, este proclamată în iulie 1870.

Se scurseseră nouă luni de când părăsise Nîmes-ul, luni îndelungate în timpul cărora el ține de la Roma o corespondență superbă cu Maica Emmanuel-Marie. Aceste scrisori, redactate în plin Conciliu, sunt prețioasa moștenire pe care el i-o lasă, ei ca și fiicelor ei, adevărata formă destinată să înrădăcească

Vie Impărăția Ta !
Iată-mă, trimite-mă !

50 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 122

51 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 245-246

52 - Cf. Dossiers sur la Vie et les Vertus, vol. II, T. II, p. 744

Mons.
Plantier
(1813-1875)

fondarea lor și în care el le oferă din abundență putere, îndemnuri, sfaturi și directive, odată cu ce este mai bun și mai viguros în inima lui de tată și, de asemenea, cu acea privire de vultur care vede mai profund și mai departe :

« Convingerea mea foarte profundă este că, pentru convertirea popoarelor, trebuie astăzi mai presus de toate să fie lăsate de o parte formele aristocratice. (...)

Se simte că cei pentru care se ține Conciliul sunt prietenii lui Dumnezeu, cei mici și săraci. Credeți-mă, forța viitorului este acolo. Numai prin sărăcie și înjosire va fi salvată lumea, dacă poate să fie.

Dacă ceva m-ar putea întrista, ar fi să văd opera Oblatelor deviind. Și, dacă pot să caut unul din motivele slăbiciunii mele pentru ele, este tocmai acest spirit umil și mai apt, mi se pare, să ajungă la o porțiune a lumii pe care Domnul nostru o iubește mai special.»⁵³ (14 decembrie 1869)

Prin intermediul scrisorilor sale, Părintele d'Alzon se arată de o exigență fără cusur față de Oblate: el le stimulează ca ele să găsească drumul sfințeniei ; adesea le propune mijloace concrete, așa cum este cazul în timpul Postului Mare ; le reamintește întotdeauna cât de mult are nevoie Domnul de ele pentru mântuirea sufletelor. Când se adresează fiicelor sale, parcă ar fi un general de armată vorbind soldaților săi, îndemnându-i să câștige într-o zi palmierul martiriului: *“Vreau ca voi să vă luați hotărârea de a deveni adevărate victime de iubire pentru mântuirea sufletelor. Măriți-vă curajul puțin câte puțin în fiecare zi. Cereți-i Domnului nostru să facă din voi făclii care ard și strălucesc. Asemenea sfântului Ioan Botezătorul, să aveți ambiția de a-L preceda peste tot, da, peste tot unde poate să fie mai bine cunoscut.»⁵⁴ (22 decembrie 1869)*

Pe « maica » lor, chiar dacă i se întâmplă foarte des să lase să apară afecțiunea profundă ce o are pentru ea, cât de mult este preocupat de sănătatea ei fragilă și cât de mult o poartă în rugăciune, nu o menajează, totuși.

« Ah, Marie ! Nu mai vreau să fii femeie, vreau să fii un bărbat ! Vrei asta ? » îi scrie⁵⁵, nu fără umor, pe 15 februarie 1870. Și, în toate scrisorile, spune iarăși, fără să obosească, setea lui obsesivă de a o vedea comunicând Oblatelor un spirit larg și cu adevărat îndrăgostit de Biserică : « *Depinde de tine ca, lăsând de o parte o mulțime de mici mizerii, să te străduiești să dai fiicelor tale toată întinderea, toată lărgimea spiritului catolic. Trebuie să fii fiică a Bisericii catolice ; trebuie să nu ai decât această mare preocupare și să faci ca toate eforturile tale să tindă spre acest scop.* »⁵⁶ (20 martie 1870)

La întoarcerea de la Roma, Părintele d'Alzon continuă să le formeze pe Oblate prin învățătura pe care le-o dă în conferințe și de asemenea prin predica de fiecare zi. O ajută pe Maica Emmanuel-Marie să redacteze Constituțiile Congregației, care dau mai multă putere Superioarei Generale. Cooperarea lor este făcută din dialog și din supunere mutuală, ei se consultă unul pe altul în deciziile multiple de luat.

« *Lasă-mă să îți spun că îi mulțumesc în fiecare zi Domnului nostru că mi-a dat o fiică, un ajutor ca tine.* »⁵⁷ (5 aprilie 1878).

De asemenea, este momentul, pentru Congregația care se mărește, să se gândească « să își lărgască acoperișul ». Cu aflulxul de vocații, casa de la Rochebelle a devenit prea mică și, de altfel, contractul de închiriere se termină. Se gândesc în curând să deschidă noviciatul la Nîmes, poate în incinta Colegiului ? În final, datorită generozității familiei sale, Maica Emmanuel-Marie cumpără la Nîmes, pe strada Séguier, o casă care va deveni Casa Mamă a Oblatelor ; ele se instalează acolo pe 11 martie 1873. Puțin după aceea, în octombrie 1873,

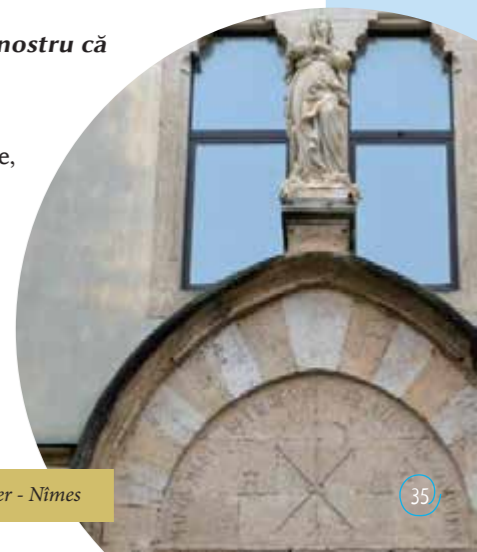
53 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 235

54 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, T. VIII, p. 83

55 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, T. VIII, p. 202

56 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, T. VIII, p. 275

57 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, T. XII, p. 420

Maica Emmanuel-Marie deschide un externat și, în mai 1876, un pensionat unde Părintele d'Alzon vine regulat ca să predice, să spovedească și să celebreze liturghia duminicală. Dar, încă nu există propriu-zis o capelă.

Deci este luată decizia de a construi una și, pe 27 iunie 1878, în amintirea « aceluia faimos 27 iunie » în care Marie Correnson sosise la Rochebelle, Părintele d'Alzon are bucuria de a binecuvânta prima piatră a edificiului sacru. În crăpătura pietrei este introdus un tub sigilat cu procesul verbal al ceremoniei din acea zi :

« Părintele d'Alzon a ales-o de asemenea pentru ca vederea acestei pietre să le aducă aminte constant Oblatelor prezente și viitoare de amintirea celeilalte pietre fundamentale în edificiul nostru spiritual. »⁵⁹

Un an mai târziu, în aceeași capelă, Părintele d'Alzon vine să binecuvânteze clopotul pe care fiica sa l-a botezat « Emmanuel-Marie » :

« Emmanuel va fi numele dumnevoastră, Marie va fi al meu, iar unirea acestor două nume în clopot va fi imaginea unirii inimilor noastre lucrând la aceeași cauză. »⁶⁰ (14 aprilie 1879)

Părintele d'Alzon desemnează și amplasarea mormântului său în capelă, unde dorește să se odihnească după moarte, aproape de fiii săi. Căci el începe să își vadă puterile slăbind și are sentimentul că moartea i se apropie. Pe 11 octombrie 1880, el va celebra chiar în această capelă a Oblatelor pentru ultima dată liturghia, după intenția mamei sale decedată în 1860.

Fiii săi spirituali se întrebă cum să facă pentru ca Părintele lor să-și poată sfârși zilele la Nîmes, în Colegiul Asumpțiunii. Căci, Părinții Asumpținioști din Franța sunt vizați de măsurile de expulzare a călugărilor, din cauza notorietății, a activității debordante și a influenței lor. Ei îl fac pe prefect să intervină cu succes, obținând pentru Părintele lor scăparea de aceste măsuri.

În dimineața zilei de 5 noiembrie 1880, el primește Sfântul Maslu.

Când Maica Emmanuel-Marie Correnson ajunge lângă el, o primește cu ochii plini de lacrimi : « Nu voi putea să îți dau sacramentele așa cum îți promisesem. Părintele Emmanuel Bailly tocmai mi le-a administrat. »⁶¹ Pe 16 noiembrie, ei au o ultimă

întrevedere, în care el o avertizează asupra încercărilor probabile care o așteaptă ca urmare a dispariției lui. Apoi îi dă binecuvântarea sa paternă și, în persoana ei, tuturor fiicelor sale. Pe 21 noiembrie, în sărbătoarea

Prezentării Sfintei Fecioare Maria la Templu, la ora când se recita Îngerul Domnului pentru prânz, moare în pace în camera lui de la Colegiul Asumpțiunii.

Mormintele Părintelui E. d'Alzon și a Maicii E.-M. Correnson

58 - L'Assomption, Biographies - Souvenirs-Bonnes Œuvres, 1878 & 1879, Nîmes 1879, p. 100

59 - Cf. E.S., p. 1213

60 - Lettres de M. E.-M. Correnson, Bruxelles-Paris 2005, p. 82-83

61 - Dossiers sur la Vie et les Vertus, vol. II, T. II, p. 1009

10 LĂNGĂ PIETA, LACRIMILE UNEI FONDATOARE 1880-1900

« Lângă Crucea lui Isus, stătea mama lui. »

(In 19,25)

Maica

Emmanuel-Marie aude încă răsunând cuvintele pe care, de la Roma, i le scria « Părintele » său și ea găsește în ele puterea de a continua singură drumul, la 38 de ani :

« Marie, Marie, să facem lucruri foarte mari, nu în ochii lumii ci în ochii Celui căruia vrem să ne consacram inima în fiecare zi puțin mai mult. »⁶² (16 mai 1870)

Din Cer, Părintele d'Alzon rămâne sfătuitoarea și ghidul ei, dar ea se întreabă cui îi va reveni guvernarea Congregației Oblatelor, acum că fondatorul nu mai este. Acesta acceptase, într-adevăr, la cererea ei să își asume această responsabilitate, de probă, pentru o durată de șase ani, în calitatea lui de Superior General al Augustinienilor Asumpționiști și în calitate de fondator. Dar nu o făcuse fără reticențe, căci întotdeauna voise ca Oblatele, chiar dacă se sprijineau pe frații lor Asumpționiști, să aibă propria lor guvernare, așa cum lăsase să se înțeleagă într-o scrisoare către Părintele Galabert, din 13 septembrie 1876 : « În raporturile cu Oblatele, de acum înainte aveți mai mult de dirijat decât de guvernat... »⁶³

La moartea Părintelui d'Alzon, Părintele François Picard este ales în unanimitate Superior General. Încă din 1882, el vrea să obțină de la Maica Emmanuel-Marie ca experiența, prevăzută inițial pentru șase ani, să se prelungească, deci, ea să își așeze Congregația sub guvernarea lui și să transfere noviciatul de la Nîmes la Paris. În acord cu Consiliul ei, Maica Emmanuel-Marie a preferat să nu reînnoiască experiența care tocmai se termina și, pentru a menține autonomia Congregației ei, se va referi la Constituții care atribuiau guvernarea Institutului Superioarei Generale.

În fața acestei alegeri, legitime totuși, Părintele Picard a decis deschiderea unui al doilea noviciat în regiunea pariziană și Oblatele au fost chemate să aleagă între Co-Fondatoarea lor și Părintele Picard. Surorile din misiune (influențate de Sora Jeanne de Chantal Dugas care era o adeptă necondiționată a Părintelui Picard) au votat în majoritate în favoarea acestuia. Maica Marguerite-Marie Chamska, trimisă de Maica Emmanuel-Marie Correnson, a sosit după vot. Roma a luat act de acest vot și, în octombrie 1882, sciziunea Congregației a devenit efectivă. Această diviziune în două ramuri, Oblatele din Nîmes și Oblatele din Paris, a zdrobit inima Co-Fondatoarei Oblatelor. Unitatea va fi regăsită de-abia în 1926, dar ea o va vedea din Cer.

În 1891, o altă încercare o așteaptă pe Maica Emmanuel-Marie. Iată-o convocată la Oficiul diecezan, deoarece legitimitatea denumirii Congregației este în prezent contestată, din cauza confuziilor posibile între diferitele ramuri ale Asumpționii. Vor trece doi ani până când Decretul de Recunoaștere venit de la Roma pe 13 februarie 1893, va pune capăt procesului diecezan, recunoscând Institutul Oblatelor Asumpționiste.

Tocmai în timpul acestor ani dureroși o vor observa Oblatele din Nîmes pe Maica lor mergând să se roage în fiecare zi în grădină, în fața statuii Sfintei Fecioare a celor Șapte Dureri, în fața căreia ea își amestecă lacrimile cu cele ale statuii *Pieta* și ofranda ei cu cea a Fecioarei Maria.

În fața sănătății din ce în ce mai precare a acestei Maici marcată de durere, Roma cere în 1897 ca un Capitlu General să se adune în vederea înlocuirii ei în funcție. Maica Emmanuel-Marie se înclină în tăcere în fața deciziei venită de la Roma și își reia locul printre surorile ei. Maica Marguerite-Marie Chamska, asistenta ei, este aleasă atunci Superioară Generală, pe 18 septembrie.

Eliberată de povara responsabilității, Maica Emmanuel-Marie continuă să dea naștere Congregației prin acceptarea generoasă a slăbiciunilor ei și prin ofranda inimii ei zdrobite. Participă în fiecare zi la liturghie în capela de pe strada Séguier până în acea zi de 23 iulie 1900 în care nu mai poate să se împărtășească. La începutul după-amiezii din 24, comunitatea se adună în jurul patului ei, în momentul în care primește ultimele sacramente ; ea nu mai vorbește dar pare să înțeleagă. Este ora în care trebuie să își ia adio, surorile o îmbrățișează fiecare la rândul ei, înainte de a merge la Capelă. În timp ce ele cântă Vesperale, adoarme în pace, încredințându-se în întregime Mirelui ei și sigură că el își îndeplinește planurile la timpul potrivit. Din Cer se va bucura de redobândirea unității familiei ei religioase, pentru care a oferit zi după zi ceea ce era mai bun în inima ei de mamă...

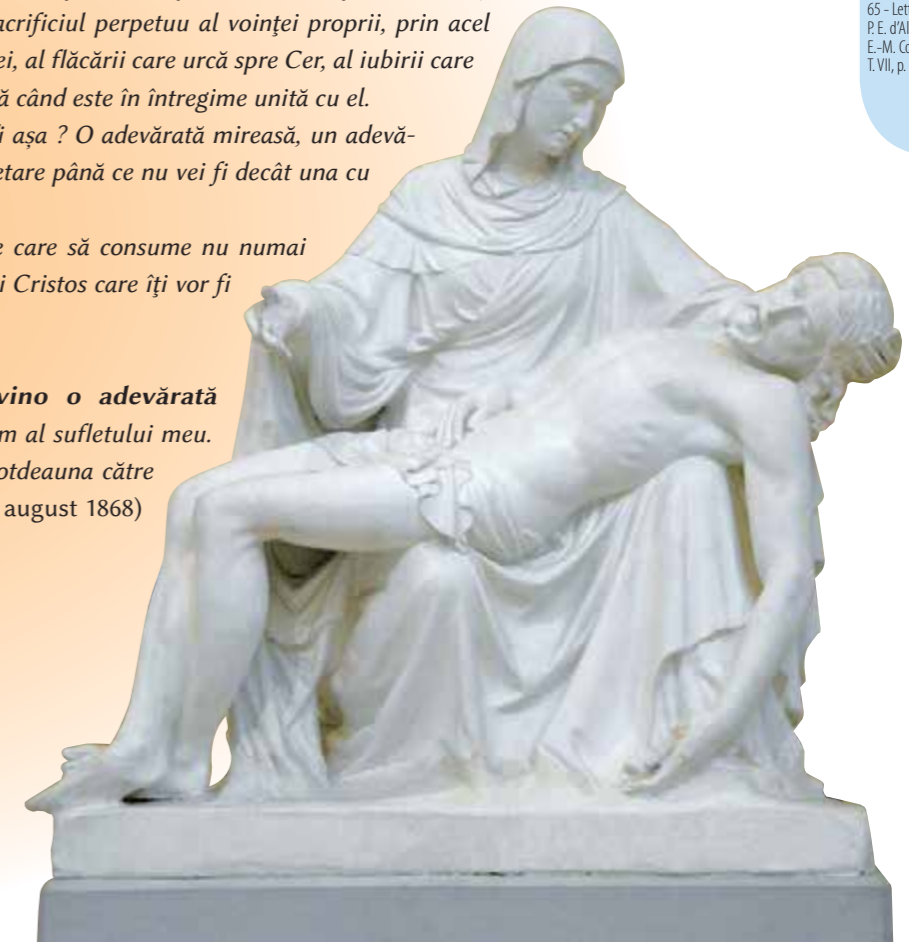
Fie ca Părintele d'Alzon să ne spună iarăși ambiția pe care o avea pentru fiica sa, Marie Correnson și pe care o are pentru fiecare dintre fiicele sale, ambiția lui de a le vedea sfinte, ambiția lui de a le vedea făcând să domnească peste tot Cristos !

« Ceea ce trebuie să fim se realizează printr-o luptă neîncetată, printr-o detașare completă de lume și de sine, prin sacrificiul perpetuu al voinței proprii, prin acel elan al săgeții care pleacă spre ținta ei, al flăcării care urcă spre Cer, al iubirii care zboară spre Dumnezeu și suferă până când este în întregime unită cu el.

Oh ! scumpă măicuță, când vei fi așa ? O adevărată mireasă, un adevărat serafim, consumându-te fără încetare până ce nu vei fi decât una cu Dumnezeu ! Iată ce îți este cerut...

Trebuie să ai flăcări contagioase care să consume nu numai sufletul tău ci și pe toate miresele lui Cristos care îți vor fi încredințate. »⁶⁴ (19 mai 1867)

« Fiica mea, fiica mea, devino o adevărată sfântă ! Este strigătul cel mai legitim al sufletului meu. Înțelege-l și începe prin a merge întotdeauna către ce este mai sus și mai perfect. »⁶⁵ (14 august 1868)

O înflorire universală

Căzută în pământ și însămânțată de viața jertfită a Părintelui d'Alzon și a Maicii Emmanuel-Marie Correnson, mica sămânță a Oblatelor Asumpționiste a crescut încet. Tocmai în regiunea îndepărtată a munților Cévennes, de unde vin Fondatorii ei și primele membre, a început umil istoria Congregației în vederea unei misiuni particulare, într-o țară precisă, Bulgaria.

Dar, de-a lungul acestui secol și jumătate care s-a scurs, ce s-a întâmplat ?

La începutul acestui secol al XXI-lea, chiar dacă rămâne la Nîmes Casa Mamă, și la Paris Casa generală, vocațiile nu mai vin doar din Franța și Congregația s-a răspândit cu mult dincolo de Bulgaria și de Orient, deschizându-se larg spre Africa, implantându-se în America Latină, acum și în Asia, și devenind în final, internațională, răspândită în peste 20 de țări.

Bineînțeles că istoria Oblatelor o urmează pe cea a întregii Biserici, care îmbătrânește în Europa, obligată să închidă unele case din lipsă de vocații, dar care în același timp asistă la o înflorire a vocațiilor în alte părți ale lumii. Dar această înflorire universală nu este ea și cea mai frumoasă dovadă a fidelității la spiritul misionar al Fondatorilor ? « **Fiicele mele, veți merge dincolo de mări !** »

Actualmente, Superioara generală nu este de origine franceză. Sora Felicia Ghiorgheș este româncă. Si, de aproximativ doisprezece ani, Consiliul general este compus din surori provenind din diferite continente : Europa, Africa, Asia. Una dintre maestrele de novice a venit din Congo în Franța, novicele sunt invitate să facă stagii în străinătate... **Internaționalitate, intercontinentalitate, interculturalitate**, tot atâtea trăsături care onorează un fondator cu spirit larg, deschis nevoilor unei Biserici catolice și deci universale.

Statuie în bronz sculptată în 1891 de Maica Myriam Franck O.A.

În Orient

La începuturile istoriei lor, era vorba pentru Oblate să meargă în Bulgaria dar, destul de rapid s-a văzut că ele trebuiau să meargă în Orient, în general, adică peste tot unde acest lucru ar fi util, cu acea suplețe a spiritului care o caracteriza pe Maica Emmanuel-Marie de la Compassion și pe Surorile care îi vor urma la guvernare.

La fel, dacă proiectul inițial fusese pentru Oblate în principal de a se ocupa de școli, evenimentele au modificat orientarea acestui proiect, căci în Orient Oblatele vor fi confruntate cu multe încercări cărora vor trebui să facă față, în special un lanț întreg de războaie și de epidemii.

De fapt, în 1877, la zece ani după prima fondare la Andrinopol s-a declarat războiul între Rusia și Turcia : rușii traversează Bulgaria și asediază luni între-gi Andrinopolul. Spontan, Oblatele, în acord cu Părintele Galabert, își pun casele și școlile la dispoziția răniților, a bolnavilor, a refugiaților și îi adună pe copiii abandonți. Pentru ele este începutul unui nou câmp de apostolat odată cu crearea de dispensare, de orfelinate, de spitale.

În 1913, izbucnește un alt război în Balcani ; Andrinopol este din nou asediat în plină iarnă timp de cinci luni și bombardat. Părinții și Surorile rămân la posturile lor în mijlocul populației, pradă ca și ea, foametei și epidemiilor și devotându-se ajutorării lor. Maica Jeanne de Chantal vizitează și îngrijește la Ismidt, pe miile de prizonieri militari și civili, adunați într-o tabără. Devotamentul pe care îl arată Oblatele neîncetat în timpul acestui război, le obține fără îndoială apariția de noi vocații locale și este și ocazia unei apropieri de Biserica ortodoxă. În acea perioadă, Congregația numără în jur de 250 de membre în țările Misiunii de Orient, 120 venind din Franța și deja 130 venind din Grecia, Armenia, România, Turcia, Serbia, Slovenia și Croația.

În 1922, izbucnește războiul greco-turc. Școlile Oblatelor devin din nou refugii și în cazernele din Selimieh, aproape de Haidar Pacha, sunt primiți 15.000 de refugiați greci într-o mare mizerie. Surorile pleacă să îi îngrijească pe bolnavii atinși de tifos. Sora Eftykia (de origine greacă) și sora Immaculata (de origine armeană) sunt victime ale epidemiei.

Andrinopol 1913

Plovdiv, Bulgaria

Alungate din Orient, în special prin reprimarea brutală care urmează tratatul de la Lausanne, Oblatele se retrag atunci spre un Orient mai apropiat: Iugoslavia, la Belgrad și România, unde sosesc în 1925, la cererea Mons. Traian Frențiu, episcop de rit bizantin, pentru a coopera cu Călugării Asumpționiști.

Spitalul Panduri, București

Dar le așteaptă o încercare lungă începând cu 1948 : în România, instaurarea regimului comunist va provoca risipirea lor provizorie. Într-adevăr, în noiembrie, surorile sunt obligate să părăsească în trei zile casa lor, chiar dacă mai continuă să lucreze la spital, și le atinge regimul arestărilor arbitrare. Din acel moment, Orientul devine « Provincia dezo-
lată » ; în spatele cortinei de fier, unele surori veghează și se roagă în tăcere, altele au revenit în Franța, două dintre ele sunt închise (și nu vor fi eliberate decât la începutul anilor 60). Sora Marie-Augustine VIGNE, Sora Christiane-Marie MELLERIO și Sora Georgette-Marie FAYOLLE, Superioare generale în acea perioadă, fac mai multe vizite clandestine sub pretext de turism, pentru a întâlni surorile.

În momentul căderii cortinei de fier, în 1989, câteva Oblate erau deci prezente la București și Bacău (România), în clandestinitate, și la Istanbul (Turcia). Odată cu sfârșitul comunismului, are loc o renaștere pentru Provincia României care cunoaște un aflus de vocații locale. Apar noi proiecte în colaborare cu Părinții Asumpționiști, pentru ca Oblatele să poată reveni în țările lor de origine, în jurul Mării Negre : adunarea progresivă a surorilor dispersate, primirea și formarea novicelor, proiecte apostolice. În 1992, se deschide un noviciat în România, apoi sunt implantate noi comunități în Moldova și în Transilvania.

Mănăstirea Ortodoxă Sucevița, România

Încă din 1993, Oblatele fondează din nou în Bulgaria, la Plovdiv, și prevăd să se instaleze la Moscova și la Ierusalim, pe care le-au părăsit de 86 și respectiv de 46 de ani.

Un mare spirit de credință, suplețe în fața evenimentelor, disponibilitate totală față de cei săraci și suferinzi, deschidere spre toate operele care se prezintă, reînnoire a curajului după încercare, oare nu acestea au caracterizat Misiunea de Orient de-a lungul acestor ani ?

Ierusalim, Israel

Moscova, Rusia

În Europa

În primii ani ai fondării lor, două mari axe se impun net Oblatelor Asumpționiste; pe de o parte, ele își au leagănul în Franța și, pe de altă parte, teritoriul lor de « misiuni străine » este exclusiv în Orient.

În Franța sunt originile lor, tot în Franța, pe lângă noviciat și multiplele opere de educație ce le sunt încredințate, câmpul lor de apostolat cel mai original este: colaborarea de fiecare zi cu frații lor Asumpționiști la opera de la Bayard Presse și la apariția ziarului La Croix. Intr-adevăr, încă din 1883, Oblatele învață, fără să își menajeze eforturile, meseriile presei cotidiene.

Si apoi, ca și în Orient, evenimentele exterioare vor modifica traiectoria inițială a Congregației. Intr-adevăr, călugării sunt expulzați din Franța ca urmare a legilor anticlericale din 1901. Maica Marguerite-Marie Chamska, Superioara generală care a urmat fondatoarei, caută refugii sigure în străinătate și studiază modul în care surorile pot să se răspândească în țările limitrofe. Ea transferă comunitatea din Nîmes la Bramois, în cantonul Sion din Elveția, unde vor rămâne doar câteva luni.

Maica Marguerite-Marie Chamska

Oblatele în atelierul de tipografie la Bayard-Press

Hulsberg, Olanda

Italia - Pastorală tinerilor

Trimite un alt grup de surori către Florența, în Italia, în 1902, și le stabilește pe celelalte surori în trei case din Armenia, ca și în Belgia, unde o primă fondare fusese făcută la Marchienne-au-Pont, în 1894, la inițiativa fondatoarei. În sfârșit, în 1903, trimite câteva surori din casa din Belgia în Olanda, unde episcopul de Roermond oferă o casă mare. Acesta este începutul unei misiuni fecunde în Olanda; vocațiile apar încă din 1919, este stabilit un noviciat acolo și se deschid foarte regulat case

Froyennes, Belgia

Rusia 1995

România 1925

Anglia 1903

Olanda 1903

Italia 1902

Belgia 1894

Bulgaria 1868

Franța 1865

Londra, Anglia

noi. Fondarea din Anglia, datează, și ea, din 1903. Peste tot, în toate locurile unde sunt trimise, Oblatele se ocupă de opere educative, sociale și pastorale, deschid școli, clinici, creșe, dând dovadă, ca întotdeauna, de o mare disponibilitate a inimii și de o remarcabilă facultate de adaptare. Supunându-se evenimentelor exterioare, Oblatele încep astfel să se răspândească în Europa și... în America de Nord.

La chemarea Părinților Asumpționiști din Worcester, Boston (SUA), în 1956 deschid o comunitate în serviciul Colegiului de studii superioare. Ca urmare a dezvoltării apostolatelor surorilor în mai multe domenii, comunitățile din SUA depind de Provincia Olandei. Ele vor rămâne acolo până în 1977.

În Irlanda de Nord, se deschide o casă în 1969 la Armagh, la cererea cardinalului Conway, dar experiența este de scurtă durată; în toamna anului 1972, surorile văd ridicându-se baricade în fața mănăstirii lor și, în acest climat de insecuritate, Superioara preferă să le retragă din regiune. Va trebui așteptat anul 1983 pentru ca misiunea irlandeză să se redeschidă, de data aceasta în Irlanda de Sud, nu departe de Dublin.

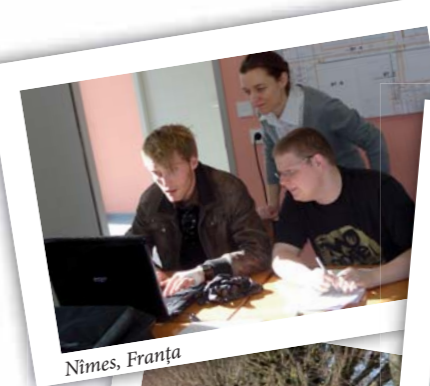
După Conciliul Vatican II, în timpul mandatului Sorei Christiane-Marie Mellerio, unele Oblate din Franța vor primi

Lille, Franța

o misiune destul de inedită, pentru a răspunde nevoilor Bisericii în acea lume în plină mutație: se crează comunități mici în periferiile populare ale regiunii pariziene din ce în ce mai descresținată, în inima cartierelor. Răspunzând grijii misionare a episcopilor prin suplețea vieții lor consacrate, Oblatele arată că sunt capabile să se adapteze la noile forme de sărăcie.

În această Europă care îmbătrânește, nimic nu este alterat în răspunsul generos al Oblatelor care își trăiesc până la capăt deviza: "Iată-mă, trimite-mă!", fie în atelierele de presă, fie în țările unde se impune dialogul ecumenic, fie în periferiile descresținate.

Nîmes, Franța

Beaucaire, Franța

Casa generală, Paris

În Africa

Pentru a relua cuvintele sorie Marie de Crisenoy, itinerarul familiei Oblatelor trece atunci « de la Orientul dezolat și de la creștinătatea din Occident la avântul Bisericilor negre » ; se cuvine pentru ele să fie suple încă o dată în fața evenimentelor istoriei și a nevoilor timpului. Fidele cuvântului Învățătorului lor, Oblatele știu să treacă dintr-o țară în alta : « Când sunteți alungați dintr-o țară, mergeți în alta... »

Astfel, Maica Berthe-Marie Paré, Superioară generală din 1926, închide casele din Turcia în 1935 și, la Crăciunul aceluiași an, fondează casa din Beni, în Congo belgian, actuala R.D. Congo. Acesta este începutul implantărilor Oblatelor în Africa, unde ele s-au alăturat fraților lor Asumpționiști, care erau acolo din 1929 și își dădeau seama că Biserica născândă risca să fie prea masculină. « Atât timp cât nu vom avea călugărițe, misiunile noastre vor fi familii fără mamă... »⁶⁶ scrisese Maicii Berthe-Marie Paré, Părintele Henri Piérard, Superiorul misiunii, pentru a explica prezența necesară a Oblatelor alături de ei, în special în vederea educării femeilor africane. Pentru a se pregăti la această misiune îndepărtată și exigentă, două Oblate urmează cursuri de medicină tropicală la Lille și viitoarele misionare se străduiesc să învețe limba indigenilor.

Încă din primele zile la Béni, nou născuți orfani sunt aduși la surori ; astfel se crează din necesitate un orfelinat. Apoi, o școală primară, un

Spital, Butembo, RDC

Kinshasa, RDC

dispensar, o maternitate și un atelier de croitorie. Ca urmare a acestei dezvoltări apostolice, se deschide în 1938 o a doua comunitate la Manguredjipa.

În Congo belgian, Oblatele aduc contribuția lor prețioasă mai întâi în domeniul educației și al emancipării femeii. În 1940, tot în aceeași perspectivă, Maica Marie-Michaël Rainfray decide să deschidă o altă casă la Muhangi Sainte-Marie, unde Oblatele se vor ocupa de formarea tinerelor africane și se vor pune în serviciul leproșilor abandonți.

În martie 1948, Oblatele se instalează la Bunyuka unde este transferat orfelinatul de la Manguredjipa. Mons. H. Piérard, după ce a obținut autorizația de a fonda o Congregație diecezană, le solicită pe Oblate pentru formarea noilor surori. Maica Joseph Bruijn, O.A. devine prima Superioară generală și maestră de formare în Congregația Micilor Surori ale Prezentării Sfintei Fecioare Maria la Templu (PSP).

Kenia 2014

Gabon 2013

Uganda 2011

Tunisia 2010

Burkina-Faso 2000

Tanzania 1998

Rwanda 1981

Coasta de Fildeș 1975

Congo 1935

Școala primară,
Butembo
RDC

Același episcop asumpționist H. Piérard, face apel la Surorile Oblate în vederea creării unui pensionat pentru copiii coloniștilor, la Butembo. În august 1943, pensionatul Notre-Dame de l'Assomption este fondat și, în câțiva ani, dobândește o mare reputație. Instituția cunoaște un mare succes și devine în curând o pepinieră de vocații, așa încât Oblatele deschid acolo un postulat pentru tinerele indigene. La început novicele africane sunt trimise în Belgia pentru formare, apoi, în 1969, se ia în sfârșit decizia de a se deschide un noviciat în Congo.

În același timp Oblatele sunt solicitate la ameliorarea sănătății publice a populației congoleze. În 1949, are loc o nouă fondare la Musienene pentru a ajuta un medic belgian care tocmai crease un spital pentru indigeni. Sora Renée-Guido Popa, care este medic de origine română, va conduce acest spital până în 1988. În aceeași perioadă Oblatele își asumă responsabilitatea unui alt spital la Mutwanga.

1964 este un an dificil pentru Congo belgian, an în care suflă vântul rebeliunii ; atrocitățile războiului civil și ravagiile lui le obligă pe Oblate să părăsească provizoriu țara. De îndată ce tensiunile se potolesc, unele surori revin fidele la postul lor. Câțiva ani mai târziu, între 1970 și 1973, apar trei noi fondări, la Butembo, la Mangina, în plină pădure ecuatorială, și la Béni-Cité. În septembrie 1975, guvernul congolez face o tentativă de a naționaliza învățământul și alungă Congregațiile din școlile pe care le-au deschis, dar această tentativă eșuează ; la începutul anului școlar din 1977, Oblatele sunt rechemate și își reiau generos în mâini școlile.

Ferké, Coasta de Fildeș

Sinematiali, Coasta de Fildeș

Ferké, Coasta de Fildeș

În anii 1970, misiunea din Congo numără în jur de 40 de membre repartizate în opt case, o creștere care va fi la originea unei noi expansiuni în Africa. Internaționalitatea începe să se dezvolte la nivelul continentului african, deoarece surorile congoleze devin misionare în alte țări din Africa.

De fapt, în timpul mandatului de superioară generală a sorei Georgette-Marie Fayolle, este studiat proiectul unei fondări în Africa de Vest și Oblatele se instalează în decembrie 1975 la Napiélé Dougou. O soră congoleză este astfel trimisă în Coasta de Fildeș. Dar evanghelizarea țării nu este ușoară, căci populația este în majoritate musulmană sau animistă...

Mai târziu, alte surori congoleze sunt trimise ca misionare în Ruanda. Oblatele se plantează în această țară în 1981, la cererea episcopului, pentru a lucra în domeniul sănătății, unde sunt multe de făcut. La începutul anilor '90 climatul politic începe să se înrăutățească și genocidul se pregătește în surdină. Oblatele care sunt acolo seamănă cu lacrimi

deoarece pe 25 februarie 1992 două dintre surorile lor sunt asasinat fără vină, ca și martirii din primele secole: este vorba de sora Renée-Guido Popa care, după anii de devotament ca medic în Congo, tocmai sosise în țară pentru a preda franceza tinerelor ruandeze, și de o aspirantă autohtonă, Françoise Nyirangendo. Casa, în doliu, este închisă atunci, pentru a-și relua misiunea în 1995.

Vie Impărăția Ta !
Iată-mă, trimite-mă !

Sr Renée-Guido Popa

Wasso, Tanzania

În 1998, Tanzania devine, la rândul ei, teritoriu de misiune ; la trei ani după sosirea fraților Asumpționiști, Oblatele sunt chemate de episcopul de Arusha. Progresiv, surorile se angajează pe mai multe nivele : educația tinerelor la Arusha și la Wasso, formarea de învățători la Loliondo, în domeniul sănătății în spitalul din Wasso care deservește populația Masai. Contribuția pastorală și catehetică la viața comunităților de bază, aportul la dezvoltarea Bisericii locale din Arusha în diferitele structuri ale arhiepiscopiei, angajamentul în serviciul celor mai săraci sunt câteva aspecte ale misiunii Oblatelor în Tanzania. Această regiune primește tinere în formare din mai multe țări din Africa de Est. Astăzi, respectate și iubite, ele au câștigat progresiv încrederea poporului tanzanian în varietatea sa culturală.

Familie de Masai

În 2000, iată-le în Burkina-Faso! Mons. Anselme Sanon, episcop de Bobo-Dioulasso le invită pe Oblatele din Coasta de Fildeș să lucreze în școlile primare din diocesa lui. Terenul pare propice evanghelizării și câteva tinere se simt atrase de maniera de a trăi a călugărițelor.

În 2001, Oblatele sosesc la Brazzaville (Congo-Brazzaville) pentru formarea tinerelor la viața religioasă. Ca urmare a insecurității din țară, comunitatea se mută la Kinshasa. Surorile vor reveni în 2007 și vor rămâne până în 2013. Misiunea lor consta în învățământ, sănătate și pastorală în parohia « Sf. Kisito ».

Bobo Dioulasso, Burkina-Faso

Pe tânărul continent african ramura Oblatelor, semănată în 1935, s-a arătat de o excepțională vitalitate, hrănită fără îndoială de atâtea suferințe oferite și de o credință viguroasă. În 2011, ea a devenit un copac frumos care se întinde în diferitele regiuni ale Africii : în Africa centrală, trei comunități la Kinshasa ; în Africa de vest, două comunități în Coasta de Fildeș și două în Burkina-Faso ; în Africa de est, patru comunități în Ruanda și cinci în Tanzania. Și, ca răspuns la chemările de evanghelizare, Oblatele deschid în 2011 o comunitate în Uganda apoi, o comunitate în Gabon în 2013 și una în Kenya în 2014.

Dar cel mai frumos semn al acestei uimitoare creșteri nu este, oare, faptul că provincia din Congo a putut să trimită la rândul ei mai mult de 80 de Oblate în misiune în cele patru colțuri ale lumii ?

Kasese, Uganda

Rukomo, Ruanda

Ngoma, Uganda

În America Latină

Așa cum a fost cazul în Africa, Oblatele se întorc spre America latină tocmai pentru a răspunde chemărilor Bisericii, adesea intermediare de episcopii Asumpționiști. Dar, în mod curios, primele lor implantări pe continental latino-american sunt relativ târzii, căci datează de la mijlocul secolului al XX-lea.

Prima misiune în America de Sud se situează în Brazilia, în 1964 : episcopul Asumpționist de Jales, Mons. Horthuis, le cere Oblatelor Asumpționiste să colaboreze cu Frații prezenți în dieceza lui, în special în domeniul sănătății și, mai târziu, în cateheză și în formarea de delegați pastorali. Câteva surori din Olanda și una din Franța sunt trimise în Brazilia.

Apoi se deschid alte fondări, mai întâi în Santa Fé do Sul, în dieceza de Jales, apoi la Andradas și Campinas. În 1993, ardoarea misionară a Oblatelor și chemarea neliniștită a episcopilor le împing în direcția zonei Amazonia, la Tapaua, pentru a se devota în serviciul regiunilor celor mai abandonate, și încă într-un fel pe cât de original pe atât de îndrăzneț.

Intr-adevăr, iată-le plecând cu barca la fiecare două luni, în mijlocul indienilor și al comunităților care trăiesc pe malul fluviului, în misiuni de câteva săptămâni ; pentru ca Evanghelia să le fie vestită, ele sunt gata de orice sacrificiu ; ambarcațiunea parohiei devine casa lor cu hamacurile și cu aragazul ei minuscul ! Câțiva ani mai târziu, Oblatele sunt la Manaus, capitala Amazoniei.

Tapaua, Amazonia

Tapaua, Amazonia

În 1980, cu ocazia celebrării centenarului morții Părintelui d'Alzon, când Familia Asumpționistă are o ocazie minunată de a se întâlni și de a împărtăși diferitele experiențe misionare, se naște un proiect nou pentru America Latină. Cu scopul de a-i secunda pe Frații lor Asumpționiști în Chile, Oblatele decid să fondeze în această țară. Prima lor implantare datează din 1982 la Valparaiso, urmată de Rengo și Santiago. Prin intermediul operelor parohiale, al deschiderii de dispensare și al altor opere, ele se implică mai ales în a angaja adevărate relații de solidaritate cu populația locală. Ele vor rămâne în Chile până în 2007.

Între 1995 și 1999, Oblatele sunt în Haiti în serviciul săracilor și al bolnavilor. Situația de război le determină să părăsească această misiune.

Surorile Regiunii Brazilia-Paraguay

Paraguay 2007

Brazilia 1965

San Lorenzo, Paraguay

În ceea ce privește plecarea în Paraguay, aceasta este de asemenea rodul întâlnirilor și al dialogului: Providența a permis ca să fie stabilite legături de prietenie între preoții din Paraguay, veniți să studieze la Roma, și Oblatele din Italia. Plecând de aici, docile Duhului Sfânt, câteva surori răspund la invitația acestor preoți de a fonda în țara lor. În 2007, este lansată o fondare de surori italiene și braziliene, în ideea de a se insera în comunitățile de bază ale țării și de a ajuta tinerele în căutarea lor vocațională. Un noviciat latino-american își va deschide porțile acolo în 2015 pentru tinerele braziliene, paraguayene și mexicane.

În America latină, surorile trăiesc din salariul luat pe munca lor : muncă în parohii și în domeniul social, diferite vânzări, cultivarea pământului, etc. Ele se implică și în cateheză și în animarea comunităților locale, dau cursuri de informatică, de limbi, de pictură, etc.

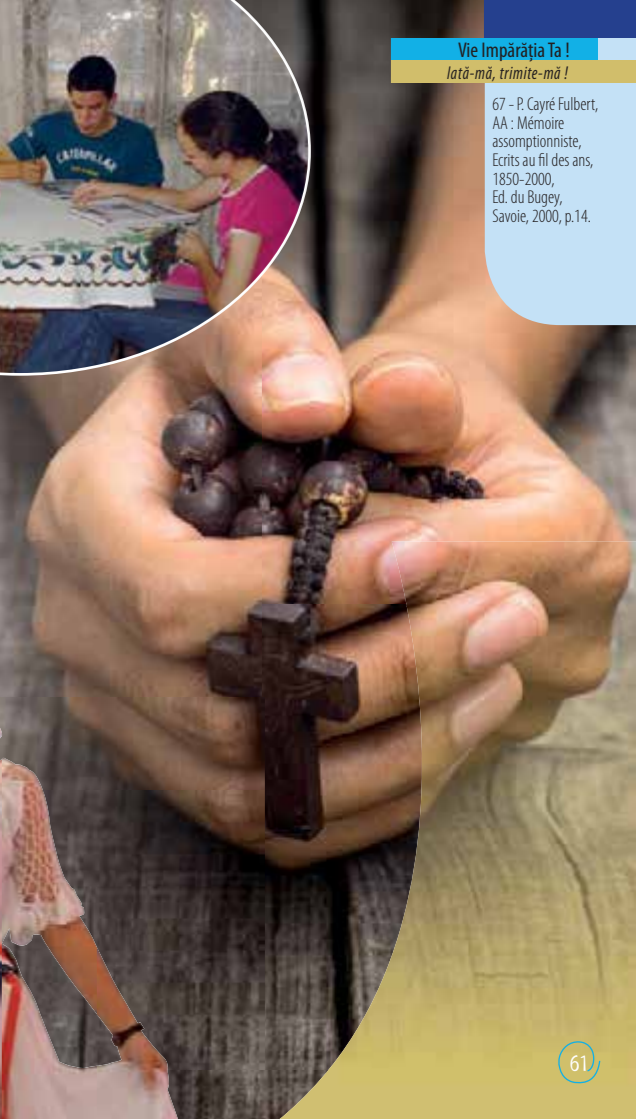

San Lorenzo, Paraguay

Dans Paraguayan,
realizat de tinerele surori

Nu înseamnă, oare, acest lucru să trăiești din devisa pauliniană pe care Părintele d'Alzon a dat-o Maicii Emmanuel-Marie, devisa de « a se face totul pentru toți » (1 Cor 9,22) ? Cum scria cu mult timp în urmă un Părinte Asumpționist, « Congregația, în afară de sfințirea membrilor ei, are un scop universal și, în felul în care își realizează misiunea, găsim trăsăturile originare, moștenite de la fondatorul ei, care îi constituie personalitatea și îi caracterizează acțiunea... »⁶⁷

Tocmai acest secret al inculturării, acest secret de « a se face totul pentru toți » se trăiește pe deplin în misiunile Oblatelor din America latină ; acesta le ajută să se adapteze unor realități care le erau în mod natural străine.

Marele Zid din China

În Asia

Sumpelor sale Oblate, Părintele d'Alzon le dăduse cândva ca « limite marele zid al Chinei...⁶⁸ » și, sub acest suflu profetic, fiicele sale sunt gata la toate înaintările, la toate traversările, pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu. Sosind în Coreea de Sud, ele sunt efectiv dincolo de marele zid al Chinei!

Istoria misiunii coreene începe cu Paulina Shim, originară din Coreea, al cărei tată se convertise la credința creștină. În 1964, Paulina intră la Oblate, în Belgia. Când Congregația aude chemarea de a prospecta zona Asiei, pentru a răspunde la dorința Fondatorului de a-și vedea fiicele

Mokpo, Coreea

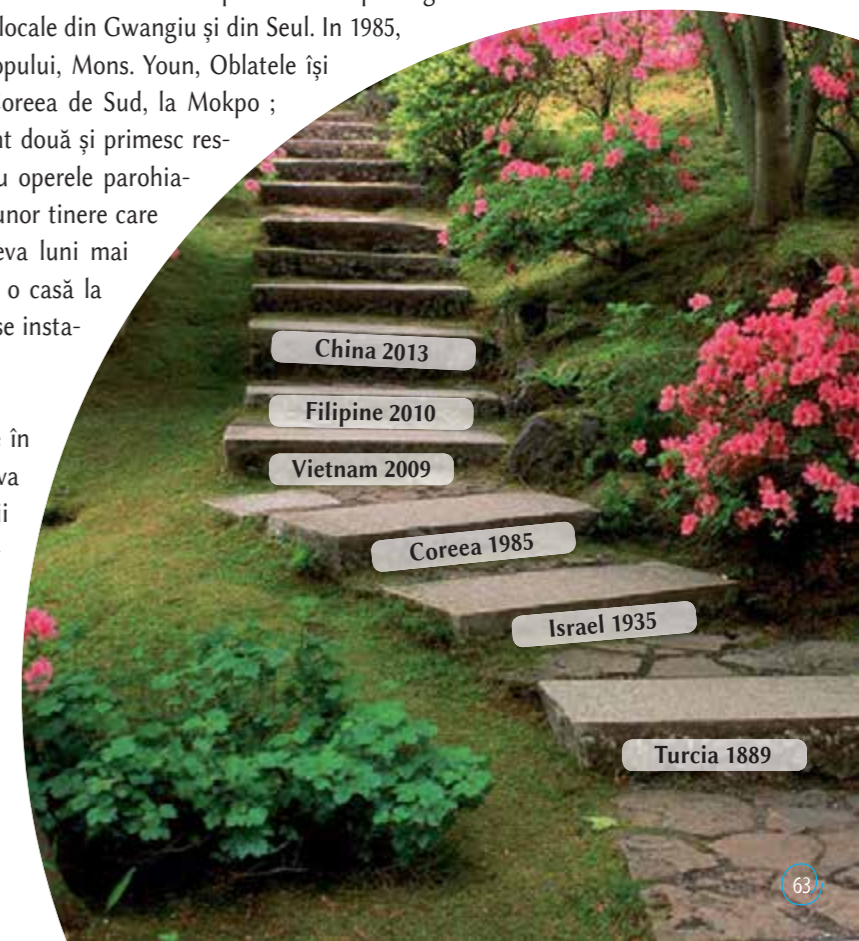

Gwangju, Coreea

mergând « până în extremul Orient », în mod natural Superioarele se îndreaptă spre această soră coreeană. Este vorba atunci de a începe demersuri pe lângă autoritățile religioase locale din Gwangju și din Seul. În 1985, cu acordul episcopului, Mons. Youn, Oblatele își pun piciorul în Coreea de Sud, la Mokpo; pentru început sunt două și primesc responsabilitatea pentru operele parohiale. Ca urmare a cererii unor tinere care

se prezintă, ele deschid, câteva luni mai târziu, un noviciat nu departe de acolo. În 1990, fondează o casă la Gwangju unde au grijă de persoanele în vârstă și, în 1999, se instalează și la Seul, unde lucrează în colaborare cu parohia.

Puțin mai târziu, Oblatele se gândesc să se planteze în Vietnam, unde frații lor Asumpționiști le-au precedat cu câțiva ani; o soră de origine vietnameză va fi pioniera implantării lor în această țară. Sora Marie-Paulette Alaux primește într-adevăr misiunea de a lua contact cu Biserica locală. În 2006, în vizită cu Sora Claire Rabitz, Superioară generală, ele se întâlnesc cu Părintele Bosco, un călugăr franciscan care se ocupă de suscitarea vocațiilor. Ca responsabil al căminului de tineri, el le promite colaborarea sa și le facilitează întâlnirea cu tinere care se gândesc la viața religioasă și ar vrea să cunoască viața Oblatelor.

China 2013

Filipine 2010

Vietnam 2009

Coreea 1985

Israel 1935

Turcia 1889

Saigon, Vietnam

Cu acordul episcopului, Superioara generală le invită să înceapă în Franța inițierea la viața religioasă. În 2008, Sr. Marie-Paulette merge să trăiască în Vietnam și în 2009 începe fondarea oficială la Ho Chi Minh Ville. Puțin după aceea, tinerele vietnameze își încep formarea în propria lor țară și, în august 2014 are loc deschiderea noviciatului.

Datorită inițiativelor Congregației în Asia și, în împrejurări providențiale, China vine spre Oblate. Pentru a primi și forma primele vocații din China este deschisă o comunitate la Manila (Filipine) în 2010.

Astfel, când este vorba de Asia, ne dăm seama că Oblatele sunt încă la începutul unei noi aventuri misionare.

« În ciuda fragilității comunităților noastre asiatice din Coreea, Vietnam, Filipine și China – explică Sr. Felicia, Superioara generală a Oblatelor Asumpționiste – îmi dau seama cât de frumoasă și angajantă este misiunea noastră. Ea poartă accente diferite și nuanțe în funcție de contextul socio-cultural și politic. În aproape toate aceste țări există două elemente comune : vestirea Evangheliei realizată de laici, și religia, care are un loc fundamental în viața persoanelor. Catolicismul întrupează modernitatea.

Iată miza considerabilă pentru Biserica universală și, în special, pentru Biserica din Asia și pentru Congregația noastră.

Manila, Filipine

Oblatele asiatice sau cele chemate să fie misionare în Asia ar trebui să se simtă norocoase cu triplul obiectiv de evanghelizare considerat în termeni de dialog: **dialog cu religiile** (budismul, confucianismul, taoismul, etc.), **cu culturile și cu săracii**. Fidele carismei noastre, vrem să fim femei de dialog, de comuniune și de unitate în serviciul celor mai lipsiți. Li revine fiecăreia dintre noi să își deschidă inima la dimensiunile lumii și să privească tot mai departe ! »

A privi tot mai departe înseamnă a privi spre China

unde apar noi vocații pentru Oblate, ca răspuns la chemarea primită, încă din 1935, de la frații lor Asumpționiști plecați să fondeze în Manciuria. Astfel, este deschisă în 2013 o primă comunitate și, în 2014, o a doua.

Marele Zid din China

O Congregație Internațională

La 150 de ani după fondarea lor la Nîmes, fidele vocației lor misionare, Oblatele Asumpționiste au devenit o Congregație internațională. Provocarea la care trebuie să facă față este aceeași ca la origini, cea de « a face să vină Împărăția » peste tot și în toate inimile. Dar, această provocare trebuie asumată în prezent într-o lume în care se întrepătrund toate culturile și toate religiile, într-o lume în care schimburile și contactele se multiplică. « Înaintează în larg!⁶⁹ » a spus Învățătorul.

Această provocare misionară le împinge tot mai departe, le cheamă să fie inventive pentru ca, Cristos să fie vestit în toate felurile și le invită, de asemenea, la o solidaritate reînnoită cu Biserica locală și cu marea Familie a Asumpțiunii.

Casa Generală - Paris

CUPRINS

CUPRINS

INTRODUCERE	p. 03
ISTORIC	p. 04
1. Copilăria și tinerețea lui Emmanuel Daudé d'Alzon (1810-1832)	p. 05
2. Formarea sa spirituală până la hirotonire (1832-1834)	p. 08
3. Părintele d'Alzon în serviciul Diecezei de Nîmes (1835-1844).....	p. 10
4. De la Colegiul din Nîmes până la fondarea Augustinienilor Asumpționiști (1845-1857)	p. 13
5. « Binecuvântează operele dumneavoastră din Orient... » (1860-1865)	p. 16
6. Fondarea Oblatelor Asumpționiste (1865)	p. 19
7. O Fondatoare pentru Congregația Oblatelor (1866-1868)	p. 21
8. Plecarea în Misiunea de Orient (1868)	p. 27
9. În rădăcinarea unei Fondări (1868-1880).....	p. 32
10. Lângă Pieta, lacrimile unei Fondatoare (1880-1900)	p. 38
O ÎNFLORIRE UNIVERSALĂ	p. 42
În Orient	p. 44
În Europa	p. 48
În Africa.....	p. 52
În America Latină.....	p. 58
În Asia.....	p. 62
O Congregație Internațională	p. 66

SURORILE OBLATE ASUMȚIONISTE

Comunitatea „Sfânta Treime”
Str. Zeletin, n° 13 - Sector 1
013984 - BUCUREȘTI
Tel.: (0)21 23 30 146 / Fax.: (0)31 42 77 085
Email: oabucuresti@yahoo.fr

Éditions du Signe

1, rue Alfred Kastler – BP 10094 – Eckbolsheim – 67038 STRASBOURG CEDEX – Franța

Tel: +33 (0)3 88 78 91 91 - Fax: +33 (0)3 88 78 91 99

www.editionsdusigne.fr - Email: info@editionsdusigne.fr

Textul: Monique Plassard și Surorile Oblate Asumționiste

Schemă: a-la-Folie

Fotografii: Congregație;

Fotolia : p.7 (fundal) : © designlements ; p.14 (fundal) : © Anette Linnea Rasmussen ; p.15 (fundal) : © Olivier Tuffé ; p.22-23 : © Khorzhevskia ;
p.32 : © Fotolia_8986733_XL ; p.38 (fundal) : © Chepko Danil ; p.51 (fundal) : © 41370648_M xy ; p.61 (fundal) : © kbuntu

© Éditions du Signe – 2015, 109960

Toate drepturile rezervate – Reproducerea interzisă

ISBN: 978-2-7468-3286-2

Tipărit în U.E.